

Sempe/Goscinnny

*những kỳ nghỉ
của nhóc Nicolas*



HACHETTE VIETNAM
HÀNG TRƯỞNG

Sempé/Goscinnny

*những kỳ nghỉ
của nhóc Nicolas*



Những kỳ nghỉ của nhóc Nicolas

Tác giả: Sempé/ Goscinny

Dịch: Tổ Châu

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn

Liên kết xuất bản và phát hành: Công ty Văn Hóa & Truyền Thông Nhã Nam

Đánh máy: lieucao, coclun

Đóng gói e-book: lieucao

MỤC LỤC

Bố là người quyết

Bãi biển hay cực

Người pha trò mua vui

Đảo Embruns

Thế dục

Sân gôn mini

Chơi đồ hàng!

Về nhà

Phải biết nghĩ

Ra đi

Dũng cảm lên!

Tắm biển

Đỉnh Bourrasques

Ngủ trưa

Trò chơi đêm

Món xúp cá

Crépin có khách

Kỷ niệm ngày hè

Một năm học hành chăm chỉ đã kết thúc. Nicolas đoạt giải hùng biện, chắc để thưởng việc nói nhiều hơn là nói hay của cậu chàng. Nicolas chia tay với các bạn: Alceste, Rufus, Eudes, Geoffroy, Maixent, Joachim, Clotaire và Agnan. Sách vở đã xếp lại rồi, giờ là lúc nghĩ tới kỳ nghỉ hè. Ở nhà Nicolas, chuyện đi nghỉ ở đâu chẳng cần bàn nhiều vì...

Bố là người quyết

Năm nào cũng vậy, nghĩa là năm ngoái và năm kia, bởi vì trước đó thì lâu quá tôi không nhớ nữa, bố mẹ cãi nhau rất nhiều về chuyện đi nghỉ ở đâu, và rồi bao giờ mẹ cũng khóc và mẹ nói là mẹ sẽ đến nhà mẹ của mẹ, và tôi cũng khóc vì tuy tôi rất yêu bà ngoại, nhưng ở nhà bà chẳng có bãi biển, và rốt cuộc bao giờ chúng tôi cũng đi đến chỗ mẹ thích và không phải ở nhà bà.

Hôm sau, sau bữa tối, bố nhìn chúng tôi có vẻ bức và bố nói:

“Cả nhà nghe nhé, năm nay tôi không muốn tranh cãi gì nữa, tôi là người quyết! Chúng ta sẽ đi nghỉ ở miền Nam. Tôi có địa chỉ một biệt thự cho thuê ở Plage-les-Pins. Ba phòng ngủ, có nước sạch, điện. Tôi không muốn mình lại đi khách sạn khách siếc, ăn uống vợ va vợ vãn!”

“Anh à, mẹ nói, em thấy sang kiến hay đấy.”

“Tuyệt! tôi reo lên và bắt đầu chạy vòng quanh bàn ăn bởi vì sướng như thế thì khó mà ngồi yên được một chỗ.”

Bố tròn tròn mắt như mỗi khi bố ngạc nhiên, và bố lẩm bẩm: “Ô thế à!”

Trong lúc mẹ dọn bàn, bố đi tìm mặt nạ đi săn cá dưới nước cất trong tủ tường.

“Rồi con xem, Nicolas, bố nói với tôi, hai bố con ta sẽ đi câu hay kinh khủng!”

Tôi áy à, tôi hơi sợ một tí, bởi vì tôi bơi còn chưa tốt lắm; nếu có người giữ chắc thì tôi bơi được ngửa, nhưng bố bảo tôi đừng có lo, rằng bố sẽ dạy tôi bơi, vì rằng bố đã từng là quán quân liên vùng môn bơi tự do hồi còn trẻ, và rằng bố vẫn còn có thể phá các kỷ lục nếu bố có thời gian luyện tập.

“Bố sẽ dạy con săn cá dưới nước!” tôi nói với mẹ lúc mẹ đi ra từ trong bếp.

“Hay đẩy con ạ, mẹ nói với tôi, nhưng hình như ở Địa Trung Hải bây giờ không còn nhiều cá lắm. Có quá nhiều người câu.”

“Không phải!” bố nói; nhưng mẹ yêu cầu bố không được nói ngược lại ý mẹ trước mặt thằng bé và rằng nếu mẹ có nói thế thì là vì mẹ đã đọc điều này trên báo; thế rồi mẹ lại ngồi đan áo, cái áo này mẹ đan đã được hàng đồng ngày rồi.

“Nhưng mà này, tôi nói với bố, nếu không có cá thì hai bố con chẳng khác nào làm trò hề cho người ta xem ở dưới nước!”

Bố chẳng nói chẳng rằng đem cái mặt nạ thợ lặn cất vào tủ. Tôi chẳng thích lắm: thật đấy, đi câu với bố lần nào mà chẳng giống lần nào, chẳng bao giờ vớ được con gì. Bố đã quay trở lại và rồi bố cầm lấy tờ báo.

“Thế ở đâu mới có cá để săn ở dưới nước ạ?” tôi hỏi.

“Hỏi mẹ con ấy, bố trả lời tôi, mẹ mới là chuyên gia.”

“Ồ Đại Tây Dương cơ con ạ,” mẹ nói.

Thế là tôi bèn hỏi cái Đại Tây Dương ấy có xa chỗ chúng tôi sẽ đi không, nhưng bố đã bảo tôi rằng nếu ở trường tôi học khá hơn một tí thì tôi sẽ không hỏi như thế, nhưng nói thế là không đúng vì ở trường đâu có học về săn cá dưới nước; nhưng tôi không nói gì cả, tôi thấy rõ bố không có vẻ muốn nói chuyện.

“Cần phải lập danh sách các thứ đồ để đem đi,” mẹ nói.

“Ồ! Không! Bố kêu lên. Năm nay, không có chuyện chúng ta đi nghỉ mà mang vác như là chuyển nhà. Chỉ cần đồ bơi, quần sooc, quần áo đơn giản, vài cái áo len...”

“Với cả mấy cái nôi, cái ấm điện pha cà phê, cái chăn đỏ và một ít bát đĩa nữa,” mẹ nói.

Bố tức quá đứng phất dậy, bố đã há miệng ra, nhưng bố không nói kịp, vì mẹ đã nói tranh mất.

“Anh cũng biết rõ, mẹ nói, chuyện nhà Blédurt kể năm ngoái họ thuê một cái biệt thự rồi như thế nào rồi đấy. Bát đĩa chủ nhà để cho có độ ba cái đĩa

sút, trong bếp có mỗi hai cái nồi mà một cái thì thủng đáy. Bọn họ đã phải mua đồ để dung ngay tại chỗ với giá cắt cổ.”

“Blédurt là đồ không biết xoay xở,” bố nói. Và bố ngồi xuống.

“Cũng có thể, mẹ nói, nhưng nếu anh mà muốn ăn xúp cá, em không thể nào nấu trong một cái xoong thủng được, nếu chẳng may chúng ta cũng kiếm được cá.

Thế là tôi bắt đầu khóc, bởi vì đúng thế, đi nghỉ ở một chỗ chẳng có cá thì ra quái gì, trong khi chẳng xa lắm lại có những cái Đại Tây Dương có đầy rẫy cá. Mẹ đặt chiếc áo len xuống, mẹ ôm lấy tôi trong vòng tay và mẹ bảo rằng tôi không được buồn về những thứ cá kiếc vớ vẩn đó, và rằng tôi sẽ vui khi mỗi sáng được nhìn thấy biển từ cửa phòng ngủ xinh đẹp của tôi.

“Có nghĩa là, bố giải thích, từ biệt thự cũng không nhìn thấy biển đâu. Nhưng cũng không xa lắm, chỉ hai cây số thôi. Đây là cái biệt thự duy nhất còn trống để thuê ở Plage-les-Pins đấy.”

“Vâng không sao, anh ạ,” mẹ nói. Thế rồi mẹ hôn tôi và tôi chạy ra để chơi trên thảm hai hòn bi mà tôi thắng được của thằng Eudes lúc ở trường.

“Thế ở bãi biển có sỏi không?” mẹ hỏi.

“Không, thưa quý bà! Không hề nhé! Bố kêu lên khoái trá. Đây là bãi biển chỉ toàn cát là cát! Toàn cát mịn! Có mà tìm cả bãi cũng chẳng thấy hòn sỏi nào!”

“Càng hay, mẹ nói; thế thì nc không thể nào cứ lấy sỏi ném thia lia suốt ngày suốt buổi được. Từ hồi anh dạy cho nó trò đó, nó cứ như là bị mê ấy!”

Vậy là tôi lại bắt đầu khóc, bởi vì ném thia lia trên nước hay cực kỳ; tôi còn ném nẩy được những bốn lần, xét cho cùng thật không thể nào chịu nổi nếu lại đi ở trong cái biệt thự cũ kỹ có nồi thủng ấy, và còn xa biển, lại chẳng có cả sỏi lẫn cá.

“Con sẽ đi nhà bà,” tôi kêu lên và tôi đá một phát vào một trong hai viên bi của thằng Eudes.

Mẹ lại ôm tôi trong vòng tay và mẹ bảo tôi không được khóc, rằng bố mới là người cần nghỉ ngơi nhiều nhất trong nhà mình và rằng kể cả là chỗ bố định đi thật xấu xí, mình cũng phải đi và tỏ ra hài lòng.

“Nhưng, nhưng, nhưng...”, bố lắp bắp.

“Con muốn ném thia lia kia!” tôi kêu lên.

“Sang năm con có thể được ném, mẹ bảo tôi, nếu bố quyết cho chúng ta đi Bains-les-Mers.”

“Đi đâu cơ?” bố hỏi, mồm bố há hốc.

“Bains-les-Mers, mẹ nói, phía bên Bretagne, bên bờ Đại Tây Dương, có rất nhiều cá và có một cái khách sạn nhỏ rất dễ thương trông xuống một bãi biển có cả cát lẫn sỏi.”

“Con muốn đi Bains-les-Mers! Tôi kêu lên. Con muốn đi Bains-les-Mers!”

“Con ngoan nào, mẹ nói, con phải biết điều chứ, bố mới là người quyết!”

Bố đưa tay lên vuốt mặt, bố thở một tiếng rõ dài và bố nói :

“Thôi được, tôi hiểu rồi! Cái khách sạn của em tên là gì?”

“Bờ Biển Đẹp anh ạ,” mẹ nói.

Bố nói rằng thôi được, rằng bố sẽ viết thư hỏi xem có còn phòng không.

“Không cần đâu anh ạ, mẹ nói, em đã hỏi rồi. Phòng nhà mình số 29, trông thẳng ra biển, có phòng tắm riêng.”

Rồi mẹ bảo bố ngồi im để mẹ đo xem chiều dài cái áo len mẹ đang đan cho bố có vừa không. Hình như ở cái chỗ Bretagne ấy đêm hơi lạnh thì phải.

Bố của Nicolas đã quyết định xong, bây giờ chỉ còn phải dọn nhà, phủ tấm bọc lên các đồ đạc, cuộn thảm lên, gỡ ri đô ra, chuẩn bị hành lý, không quên đem theo trứng luộc và chuối để ăn trên tàu.

Chuyến tàu đi yên ổn, mặc dù mẹ của Nicolas bị càu nhàu là đã để muối chấm trứng luộc trong cái hòm nâu nằm trong toa hành lý. Sau đó cả nhà đến Bains-les-Mers, khách sạn Bờ Biển Đẹp. Bãi biển kia rồi và kỳ nghỉ có thể bắt đầu...

Bãi biển hay cực

Ở ngoài bãi biển vui phết. Tôi có hàng đồng bạn, có thằng Blaise, rồi thằng Fructuex và thằng Mamert ; thằng này ngu cực ! Và thằng Irénée với thằng

Fabrice và thằng Côme và cả Yves, cái thằng không phải nghỉ hè vì nó là dân ở đây và chúng tôi chơi với nhau, chúng tôi cãi nhau, chúng tôi thêm vào nói chuyện với nhau và đúng là hay kinh lên được.

“Ra chơi cho ngoan với các bạn đi, bố bảo tôi sáng nay, bố sẽ nghỉ ngơi và tắm nắng một chút.” Thế rồi bố bắt đầu bôi dầu khắp cả người và bố vừa cười vừa nói: “Chà! Cứ nghĩ đến các ông bạn đang làm việc ở cơ quan mà thấy khỏe!”

Còn chúng tôi, chúng tôi bắt đầu chơi với quả bóng của thằng Irénée. “Đi ra xa nữa mà chơi!”, bố đã bôi dầu xong bèn nói, và bình! Quả bóng rơi trúng đầu bố. Cái đó làm bố không vui. Bố tức ời là tức và bố đã bực một phát vào quả bóng, nó bay xuống nước, rất xa. Một cú sút kinh khủng! “Xét cho cùng phải thế mới được!” bố nói. Thằng Irénée chạy đi và nó quay lại cùng với bố nó. Bố thằng Irénée to béo kinh lên được, và ông ta có vẻ chẳng hài long.

“Chính là chú này đây!” thằng Irénée vừa nói vừa chỉ bố tôi.

“Chính anh đã vứt bóng của thằng bé xuống nước đấy à?” bố thằng Irénée hỏi bố tôi.

“Vâng đúng, bố tôi trả lời bố thằng Irénée, chúng nó đã đá cái quả bóng ấy vào thằng giữa mặt tôi!” bố tôi đáp

“Bọn trẻ ra bãi biển là để nghỉ ngơi, bố thằng Irénée nói, nếu mà anh không thích thì anh cứ việc ở nhà. Còn bây giờ thì anh đi nhặt quả bóng lại cho chúng nó.”

“Anh cứ mặc kệ đi,” mẹ nói với bố. Nhưng bố lại không thích mặc kệ.

“Thôi được, thôi được, bố nói, tôi sẽ nhặt lại cho chúng nó cái quả bóng trứ danh đấy.”

“Vâng, tôi ở địa vị anh tôi cũng đi nhặt ngay, bố thằng Irénée nói.

Bố ấy à, phải mất rất nhiều thì giờ bố mới lấy lại được quả bóng vì gió thổi nó ra xa quá. Lúc bố trả bóng cho thằng Irénée, bố có vẻ thấm mệt và bố bảo chúng tôi:

“Nghe này các cháu, chú muốn nghỉ ngơi yên tĩnh. Thế sao các cháu không chơi trò gì khác hơn trò chơi bóng nhỉ?”

“Vâng, nhưng mà chơi gì mới được?” thằng Mamert hỏi. Cái thằng này ngu lắm kia!

“Chú không biết, bố nói, đào hồ chẳng hạn, đào hồ trong cát thích lắm”... chúng tôi thấy sáng kiến quá kinh khủng và chúng tôi đi tìm xẻng trong khi bố muốn bắt đầu lại bôi dầu lại, nhưng bố không thể, bởi vì hết dầu trong chai rồi. “Anh đi mua ở cửa hàng dầu phổ đây,” bố nói, và mẹ hỏi tại sao bố không ở yên được một chút nhĩ.

Chúng tôi bắt đầu đào một cái hồ. Một cái hồ rất kinh, to và sâu cực. Khi bố trở lại với chai dầu, tôi gọi bố và tôi hỏi bố:

“Bố thấy cái hồ bọn con đào chưa?”

“Rất đẹp con ạ, bố nói, và bố cố gắng cạy nắp chai dầu bằng răng. Thế rồi có một ông đội mũ cát kết màu trắng đến hỏi chúng tôi rằng ai cho phép chúng tôi đào cái hồ như thế trên bãi biển của ông ta. “Chính chú kia ạ, thưa ông!” Cả bọn bạn tôi vừa chỉ bố vừa bảo. Tôi hết sức tự hào, bởi vì tôi tưởng cái ông đội mũ cát kết ấy sẽ khen bố. Nhưng ông ta có vẻ không hài long.

“Anh có hơi bị điên hay không mà gợi ý cho bọn trẻ những thứ như thế?” ông kia hỏi. Bố đang mãi vẫn chưa mở được cái chai dầu bèn nói: “Vậy thì sao?” Vậy là cái ông đội cát kết ấy bắt đầu kêu lên rằng thật không thể tưởng tượng được con người ta lại có thể vô ý thức đến như thế, rằng người khác có thể bị gãy chân nếu rơi xuống hồ, và rằng đến lúc thủy triều lên, những người không biết bơi sẽ sa chân xuống cái hồ này và sẽ bị chết đuối và rằng cát có thể sụp xuống và nếu như có đũa nào trong chúng tôi vẫn ở dưới hồ, và rằng có thể xảy ra hàng đống những chuyện kinh khủng trong cái hồ và rằng dứt khoát là phải lấp hồ lại ngay.

“Thôi được, bố nói, lấp hồ lại đi các cháu.” Nhưng lũ bạn không muốn lấp hồ.

“Đào hồ thì thích nhưng lấp lại chán lắm,” thằng Côme nói.

“Thôi chúng mình đi tắm đi!” Thằng Fabrice nói. Và chúng nó chạy ủa cả đi. Tôi thì vẫn đứng lại, bởi vì tôi thấy bố có vẻ gặp chuyện rắc rối.

“Này các cháu! Này các cháu!” bố kêu lên, nhưng cái ông đội cát kết nói:

“Cứ để bọn trẻ yên và anh lấp cái hố này lại cho tôi ngay tức khắc!” Và ông ta bỏ đi.

Bố thở một cái rồ dài và bố giúp tôi lấp cái hố. Bởi vì chúng tôi chỉ có mỗi một cái xẻng bé tí nên việc này rất mất thời gian và chúng tôi làm gần xong thì mẹ nói rằng đã đến giờ về khách sạn ăn trưa, và rằng phải đi nhanh lên, bởi vì nếu mình về muộn thì khách sạn người ta sẽ không phục vụ mình nữa. “Con nhặt đồ của con đi, xẻng của con với cả xô của con, rồi đi nào,” mẹ bảo tôi. Tôi nhặt đồ của tôi nhưng tôi không thấy cái xô đâu. “Có sao đâu mà, về thôi,” bố nói. Nhưng tôi thì bắt đầu khóc to.

Cái xô cực kỳ, màu vàng và đỏ, đổ cát vào mà úp xuống thì làm được những đụn cát kinh khủng. “Đừng làm bố mẹ sốt ruột, bố nói, thế con để cái xô ở đâu?” Tôi nói rằng có khi cái xô vẫn ở dưới đáy hố, cái hố mà chúng tôi vừa lấp lại. Bố nhìn tôi như thể muốn quật cho tôi một cái vào mông, thế là tôi bắt đầu khóc to hơn và bố nói rằng thôi được rồi, rằng bố sẽ đi tìm cái xô nhưng tôi không được làm bố nhưc tai nữa. Bố tôi ấy à, đấy là người đáng yêu nhất trong các ông bố! Vì chúng tôi hai người vẫn chỉ có một cái xẻng bé tí nên tôi không thể giúp bố được và tôi đang ngồi xem bố làm thì có một giọng to tương vang lên từ đằng sau: “Anh chẳng coi tôi ra gì có đúng không?” Bố giật mình kêu lên một tiếng, chúng tôi quay lại và chúng tôi nhìn thấy cái ông đội mũ cát kết trắng. “Tôi nhớ là tôi đã cấm anh không được đào hố,” ông ta nói. Bố giải thích với ông ta là bố đang tìm cái xô cho tôi. Thế là ông kia bảo đồng ý nhưng với điều kiện sau đó bố phải lấp hố lại. Và ông ta cứ đứng nguyên để giám sát bố.

“Anh này, mẹ nói với bố, em với Nicolas về khách sạn đây. Khi nào tìm được xô rồi thì anh về nhé.” Và chúng tôi đi về. Bố về khách sạn rất muộn, bố rất mệt, bố không đói và bố đi nằm luôn. Còn cái xô thì bố không tìm thấy, nhưng cũng không quan trọng lắm, bởi vì hóa ra là tôi để quên nó trong phòng khách sạn. Buổi chiều, chúng tôi đã phải đi gọi bác sĩ vì những vết bồng của bố. Bác sĩ bảo bố rằng bố phải nằm yên trong hai ngày.

“Ai đời đi phơi nắng như vậy, bác sĩ nói, mà không xoa dầu lên người bao giờ.”

“Chà! Bố nói, cứ nghĩ đến các ông bạn đang làm việc ở cơ quan mà thấy khỏe!”

Nhưng bố nói thế mà chẳng cười tí nào.

Thật không may là thỉnh thoảng mặt trời rời xứ Bretagne để đi dạo một vòng ở bờ biển phía Nam. Chính vì thế nên ông chủ khách sạn Bờ Biển Đẹp rất lo lắng khi nhìn hàn thử biểu, nó còn đo cả tâm tính các khách trọ của ông nữa...

Người pha trò mua vui

Chúng tôi đang nghỉ hè ở một khách sạn, và ở đó có bãi biển và đúng là hay kinh lên được, chỉ trừ hôm nay trời mưa và như vậy chả ra gì, đúng thế thật đấy. Có điều khó chịu khi trời mưa là những người lớn không biết cách giữ chúng tôi yên và chúng tôi trở nên chẳng ai chịu nổi và thế là sinh ra lắm chuyện. Tôi có cả đồng bạn ở khách sạn, thằng Blaise này, thằng Fructueux này, cả thằng Mamert, cái thằng này ngu lắm! và thằng Irénée có một ông bố vừa cao vừa to, và thằng Fabrice với lại thằng Côme. Chúng nó đều hết sẩy nhưng chúng nó không phải lúc nào cũng ngoan lắm. Khi ăn trưa, vì hôm nay là thứ Tư nên có món thịt viên và thăn rán, trừ bố mẹ thằng Côme bao giờ cũng gọi thêm và họ gọi thêm tôm càng xanh, tôi nói rằng tôi thích đi ra bãi biển. “Con thấy rõ là trời đang mưa mà, bố nói, đừng làm điếc tai bố nữa, chơi với các bạn trong khách sạn thôi.” Còn tôi, tôi nói rằng tôi muốn chơi với các bạn lắm nhưng mà phải ở ngoài bãi biển, bố bèn hỏi là tôi có muốn đét dít trước mặt tất cả mọi người không, và vì tôi không muốn nên tôi bắt đầu khóc. Ở bàn nhà thằng Fructueux, tình hình khóc lóc cũng rất kinh và rồi mẹ thằng Blaise nói với bố thằng Blaise rằng cái sáng kiến đi nghỉ ở một nơi trời mưa suốt ngày như thế này rõ là hay kinh và bố thằng Blaise bắt đầu hét lên rằng không phải ông ấy có sáng kiến ấy, rằng cái sáng kiến cuối cùng mà ông ấy có trong đời chính là sáng kiến lấy vợ. Mẹ nói với bố rằng không nên làm thằng bé khóc, bố kêu lên rằng bố bắt đầu thấy nóng tai rồi đây và thằng Irénée đánh đổ món kem ca ra men của nó và bố nó đã cho nó một cái tát. Trong phòng ăn âm ỉ kinh lên được và ông chủ khách sạn đã chạy tới, ông ta nói rằng khách sạn sẽ phục vụ cà phê trong phòng khách và bật nhạc và rằng ông ta đã nghe đài báo là ngày mai trời sẽ nắng to.

Và trong phòng khách, ông Lanternau đã nói: “Thôi, để tôi lo bọn trẻ cho!” Ông Lanternau là một ông rất dễ mến, thích nói cười oang oang và thích làm thân với tất cả mọi người. Ông ấy vỗ hàng đồng phát lên vai người khác và bố không thích thế lắm, nhưng đó là tại vì bố đang bị bỏng nắng khi bị ông Lanternau vỗ. Buổi tối mà ông Lanternau cải trang bằng một cái rèm che và một cái chụp đèn, ông chủ khách sạn đã giải thích với bố rằng ông

Lanternau quả là một người pha trò làm vui. “Tôi chả thấy anh ta có gì vui!” bố trả lời và bố đi về ngủ. Bà Lanternau, cái người đi nghỉ cùng ông Lanternau thì chẳng bao giờ nói gì, bà ấy trông hơi có vẻ mệt mỏi.

Ông Lanternau đứng dậy, ông ấy giơ một tay lên và ông ấy kêu: “Các nhóc! Nghe lệnh chú đây! Tất cả xếp thành hàng một sau lưng chú nào! Xong chưa? Tiến thẳng vào phòng ăn, đi đều, bước! Một hai, một hai, một hai!” Và ông ấy đi thẳng vào phòng ăn, rồi ông ấy lại quay ngay ra, không hài lòng lắm. “Thế nào, ông ấy hỏi, tại sao các cháu lại không đi theo chú?”

“Vì chúng cháu, thằng Mamert (cái thằng này, nó rất chi là ngu!) nói, chúng cháu muốn ra chơi ngoài bãi biển.”

“Không được, không được, ông Lanternau nói, có mà điên mới muốn ra dầm mưa trên bãi biển! Cứ theo chú nào, mình chơi còn hay hơn trên bãi biển ấy chứ. Sau rồi các cháu chỉ mong mưa mãi cho mà xem.” Và ông Lanternau cười oang oang.

“Có đi không?” tôi hỏi thằng Irénée.

“Xời,” nó nói và chúng tôi sang phòng ăn cùng với lũ khác.

Trong phòng ăn, ông Lanternau dọn cả bàn và ghế đi và ông ấy nói rằng chúng tôi sẽ chơi trò bịt mắt bắt dê. “Ai bịt mắt nào?” ông Lanternau hỏi và chúng tôi nói rằng chính ông ấy phải bịt mắt, thế là, ông ấy nói được thôi và ông ấy bảo chúng tôi lấy một cái khăn mùi soa bịt mắt cho ông ấy và khi ông ấy thấy đám khăn của chúng tôi, ông ấy thích dùng khăn của chính ông ấy hơn. Sau đó, ông ấy khước khoạng tay trước mặt kêu: “Hú, bắt được tên này rồi, bắt được tên này rồi, hú hú!” và ông ấy lại cười oang oang liên tầng.

Tôi ấy à, tôi chơi cờ đam đỉnh lắm, chính vì thế nên cái thằng Blaise nó chỉ làm tôi phì cười khi nó nói rằng cờ đam thì ai nó cũng thắng tuốt, rằng nó là vô địch. Thằng Blaise thấy tôi phì cười thì tức và nó nói nếu tôi có giỏi thì cứ việc chơi thử xem, và chúng tôi bèn sang phòng khách để hỏi mượn ông chủ khách sạn bộ cờ đam và những đĩa khác cũng đi theo chúng tôi để xem thằng nào thắng. Nhưng ông chủ khách sạn không muốn cho chúng tôi mượn bộ cờ, ông ấy nói rằng đây là trò chơi của người lớn và rằng chúng tôi thế nào cũng đánh mất quân của ông ấy. Chúng tôi đang đòi co thì nghe có một giọng quát tướng lên từ phía sau: “Ra khỏi phòng ăn là

không tính!” Hóa ra là ông Lanternau đang đi tìm chúng tôi và ông ấy tìm được là vì mắt không bị nữa. Ông ấy đỏ rần hết cả người và giọng lại còn hơi run, giống như giọng của bố, cái lần bố bắt quả tang tôi thối bong bóng xà phòng bằng cái tàu thuốc mới của bố.

“Thôi được rồi, bởi vì bố mẹ các cháu đã đi nghỉ trưa rồi, chúng ta sẽ ở lại trong phòng khách và chơi đùa nhẹ nhàng thôi. Chú có trò này hay lắm, chúng ta ai nấy sẽ dùng giấy và một cái bút chì, chú đọc một chữ cái, mỗi người phải viết được năm tên nước, năm tên con vật và năm tên thành phố. Ai thua sẽ bị phạt.”

Ông Lanternau đi lấy giấy và bút chì, chúng tôi chạy vào phòng ăn chơi trò lái xe buýt với đồng ghế. Lúc ông Lanternau tới tìm chúng tôi, tôi tin rằng ông ấy hơi tức: “Sang phòng khách ngay, cả lũ!” ông ấy nói.

“Chúng ta sẽ bắt đầu bằng chữ A, ông Lanternau nói. Vào việc thôi!” và ông ấy bắt đầu viết nhanh kinh.

“Đầu bút chì của cháu bị gãy, thế này không tính!” thằng Fructueux nói và thằng Fabrice kêu lên: “Chú ơi, thằng Côme cóp bài!”

“Không đúng, đồ điều toa bản thiêu!” thằng Côme đáp lại và thằng Fabrice cho nó một cái tát. Thằng Côme hơi sững người ngạc nhiên và rồi nó bắt đầu đá thằng Fabrice liên hồi, và rồi thằng Fructueux muốn giằng bút chì của tôi đúng lúc tôi định viết chữ “Áo” và tôi đâm cho nó một quả vào giữa mũi, thế là thằng Fructueux nhắm mắt lại và nó tát loạn cả lên và thằng Irénée bị dính một cái và rồi thằng Mamert lại gào lên hỏi: “Ê, bọn mày, Asnières có phải là một nước không?” Cả lũ ầm ĩ kinh lên được và đúng là hết sảy y như là đang chơi ở trường, và, choang! Một cái gạt tàn rơi xuống sàn nhà. Vậy là ông chủ khách sạn chạy tới, ông ấy bắt đầu quát tháo và la mắng chúng tôi và tất cả các bố mẹ chúng tôi cũng chạy vào phòng khách và bọn họ cãi cọ với chúng tôi và với ông chủ khách sạn. Còn ông Lanternau thì bỏ đi.

Chính bà Lanternau là người tìm thấy ông ấy vào buổi tối, khi đến giờ ăn. Hình như là ông Lanternau đã ngồi dầm mưa cả buổi chiều trên bãi biển.

Ông Lanternau đúng là người pha trò vui kinh, bởi vì khi bố thấy ông ấy quay trở về khách sạn, bố đã cười ngặt cười nghèo, đến nỗi không ăn nổi. Thế mà hôm ấy chính là tối thứ Tư, là tối có xúp cá!

Từ khách sạn Bờ Biển Đẹp có thể nhìn thấy được biển, nếu mình đứng trên thành bồn tắm, nhưng phải cẩn thận kéo trượt chân. Khi trời đẹp, và nếu mình không bị trượt ngã, mình nhìn thấy rất rõ hòn đảo huyền bí Embruns, nơi mà theo cuốn cẩm nang của Hiệp Hội Du Lịch, tên Mặt nạ Sắt suýt nữa thì bị bắt tù ở đây. Du khách có thể đến thăm gian hầm đã định để giam tên này, và mua đồ lưu niệm ở quầy bán giải khát.

Đảo Embruns

Thật hết ý, bởi vì chúng tôi sắp được đi chơi bằng thuyền. Ông và bà Lanternau cũng đi cùng chúng tôi, nhưng điều này làm bố không hài lòng mấy, bố vốn không ưa ông Lanternau lắm, tôi tin thế. Và tôi cũng chẳng hiểu tại sao. Ông Lanternau nghỉ hè ở trong cùng khách sạn với chúng tôi, ông ấy rất ngộ và lúc nào ông ấy cũng tìm cách pha trò làm vui cho mọi người. Hôm qua, ông ấy vào phòng ăn với một cái mũi giả và bộ ria to tướng và ông ấy bảo ông chủ khách sạn rằng cá chẳng hề tươi. Chuyện này làm tôi phì cười kinh khủng. Đúng lúc mẹ nói với bà Lanternau rằng chúng tôi sẽ ra đảo Embruns chơi, ông Lanternau nói: “Hay quá, chúng tôi sẽ đi với các vị nhé, như thế các vị sẽ không có nguy cơ bị buồn như trâu cấn!” và sau đó, bố bảo mẹ rằng mẹ thật chả khôn ngoan tẹo nào và rằng cái tay hề dở kia chắc sẽ làm hỏng cả chuyến du ngoạn của chúng tôi.

Chúng tôi rời khách sạn vào buổi sáng, với một cái giỏ đồ ăn pích ních đầy thịt nguội thái lát, săng duých, trứng luộc, chuối và rượu táo. Đúng là hết sảy. Thế rồi ông Lanternau đi tới, đội một cái mũ kiểu lính thủy màu trắng, tôi ấy à, tôi cũng muốn có một cái mũ giống thế, và ông ấy nói: “Nào, thủy thủ đoàn, sẵn sàng nhổ neo chưa? Tiến lên, một hai, một hai, một hai!” Bố thì thào cái gì đó và mẹ nhìn bố với đôi mắt tròn tròn.

Đến bến cảng, khi tôi nhìn thấy cái tàu, tôi hơi thất vọng, bởi vì cái tàu bé tí. Tên nó là “Cô Jeanne” và ông chủ tàu có cái đầu to tướng đỏ lựng trên đội mũ nôi và ông ta chẳng mặc quân phục với cả đồng quân hàm bằng vàng như tôi mong, để tôi có chuyện kể cho bọn bạn lúc tôi đi nghỉ về, nhưng cũng chẳng sao hết, nói cho cùng, dầu thế nào tôi cũng vẫn cứ kể thế đấy!

“Thế nào, thuyền trưởng, ông Lanternau nói, trên boong sẵn sàng chưa?”

“Các vị là khách du lịch đảo Embruns đấy phỏng?” ông chủ tàu hỏi và rồi chúng tôi leo lên tàu. Ông Lanternau vẫn đứng thẳng và ông ấy hô lên:

“Kéo neo nào! Căng buồm lên! Thẳng tiến!”

“Đừng có cựa quậy hăng thế, bố nói, anh làm thuyền trông chừng cho cả đoàn xuống nước bây giờ!”

“Đúng thế đấy ạ, mẹ nói, cẩn thận đi anh Lanternau.” Thế rồi mẹ cười gượng một cái, mẹ siết tay tôi rõ chặt và mẹ bảo tôi đừng sợ con yêu. Nhưng tôi, như sau này tôi kể lại cho đám bạn ở trường, tôi có bao giờ sợ.

“Ồ thưa quý chị, quý chị đừng lo, ông Lanternau nói với mẹ, đi với tôi là chị có trên tàu một con sói biển đấy!”

“Anh trước kia làm linh thủy à?” bố hỏi.

“Không, ông Lanternau trả lời, nhưng ở nhà tôi, trên lò sưởi có một chiếc tàu bé xíu bỏ trong một cái chai!” và ông ấy cười vang và ông ấy lại phát mạnh một cái vào lưng bố.

Ông chủ tàu không dong buồm lên như ông Lanternau yêu cầu vì tàu làm gì có buồm. Có một cái mô tơ kêu phạch phạch và phả mùi như cái xe buýt hay chạy qua nhà tôi. Chúng tôi ra khỏi cảng và có những làn sóng nhẹ và con tàu lắc lư, thật là hết sảy.

“Biển sẽ lặng chứ? Bố hỏi ông chủ tàu. Không có gió máy gì ở ngoài khơi chứ?”

Ông Lanternau bắt đầu phá ra cười.

“Này anh, ông ấy nói với bố, anh sợ bị say sóng thì phải?”

“Say sóng? Bố trả lời. Anh đùa đấy à? Tôi có máu thủy thủ trong người đấy. Tôi cá là anh say sóng trước tôi đấy, anh Lanternau ạ!”

“Chơi luôn!” ông Lanternau nói và ông ấy lại phát mạnh một cái vào lưng bố, và bố nhăn mặt như thể bố muốn phát giả một cái vào lưng ông Lanternau.

“Say sóng là cái gì hở mẹ?” tôi hỏi.

“Nếu con thích, hãy nói chuyện khác đi nào,” mẹ trả lời tôi.

Sóng trở nên mỗi lúc một mạnh và thật là càng lúc càng hết sảy. Từ ngoài khơi này, chúng tôi thấy cái khách sạn nom bé tí và tôi nhận ra cả cái cửa sổ

buồng tắm phòng chúng tôi vì mẹ đã phơi cái áo tắm đỏ của mẹ ở đấy. Hình như ra đảo Embruns mất một tiếng đồng hồ thì phải. Đúng là một chuyến đi hay kinh!

“Này, ông Lanternau nói với bố, tôi biết một câu chuyện chắc anh sẽ phải khoái. Chuyện thế này: có hai đứa du thủ du thực muốn ăn mì spaghetti...”

Đáng tiếc là tôi không thể nghe được phần sau câu chuyện bởi vì ông Lanternau kê miệng vào tai bố mà kể.

“Cũng khá đấy, bố nói, thế anh có biết chuyện ông bác sĩ chữa bệnh cho anh chàng bị bội thực chưa?” và vì ông Lanternau chưa biết nên bố lại kê miệng vào tai ông ấy mà kể. Bọn họ khó chịu thật đấy, chứ sao nữa! Còn mẹ, mẹ chẳng hề nghe, mẹ cứ nhìn chăm chăm về phía khách sạn. Bà Lanternau, như thường lệ, chẳng nói năng gì. Bà ấy lúc nào trông cũng có vẻ hơi mệt mỏi.

Đảo Embruns đã ở trước mặt chúng tôi, nó vẫn còn xa nhưng nhìn thì tuyệt vời với những bọt sóng trắng xóa. Ông Lanternau không nhìn đảo, ông ấy nhìn bố, rồi, kỳ cục quá thể, ông ấy cứ nhất định phải kể cho bố nghe những thứ ông ấy đã ăn ở một nhà hàng trước khi đi nghỉ hè. Và bố, bình thường vốn chẳng thích chuyện trò với ông Lanternau tí nào, lại kể cho ông ấy nghe tất tật những gì bố đã xơi hời chịu lễ ban thánh thể. Còn tôi thì họ bắt đầu khiến tôi phát đói với chuyện của họ. Tôi muốn xin mẹ cho tôi một quả trứng luộc nhưng mẹ không nghe thấy vì mẹ cứ lấy tay bịt chặt hai tai, dĩ nhiên là tại vì gió.

“Tôi trông anh có vẻ nhột nhạt, ông Lanternau nói, có khi xơi một bát to mớ cừu ấm giúp anh lại người đấy.”

“Vâng, bố nói, cũng không tồi nếu ăn kèm với hầu phủ sô cô la nóng.”

Giờ thì đảo Embruns đã rất gần.

“Chúng ta sắp cập bến rồi, ông Lanternau nói với bố, anh có dám xơi một lát thịt nguội hay một cái xăng đực ngay trước khi rời tàu không?”

“Dĩ nhiên rồi,” bố trả lời, “không khí ngoài khơi làm chóng đói lắm!” Và bố vớ lấy cái làn đựng đồ ăn pích ních rồi bố quay về phía ông chủ tàu.

“Ông chủ làm một cái xăng đực trước khi cập bến chứ?” bố hỏi.

Ấy vậy mà chúng tôi không bao giờ đến được đảo Embruns, bởi vì khi ông chủ tàu nhìn thấy cái bánh xăng đuych, ông ấy đã phát ốm và chúng tôi phải quay lại cảng nhanh hết mức có thể.

Một thầy dạy thể dục mới đã xuất hiện trên bãi biển, và tất cả các bố mẹ đã vội vàng đăng ký cho con cái họ theo học với thầy. Bọn họ nghĩ, đúng như kiểu khôn ngoan của bố mẹ, rằng trông giăng bọn trẻ mỗi ngày được một giờ thôi cũng đã là quá tốt cho tất cả mọi người.

Thế dục

Hôm qua, chúng tôi có một thầy thế dục mới.

“Thầy tên là Hector Duval, thầy ấy nói với chúng tôi, còn các em?”

“Bọn em không tên như thế!” thằng Fabrice trả lời làm chúng tôi buồn cười kinh lên được.

Tôi ra bãi biển với lũ bạn cùng khách sạn, thằng Blaise, thằng Fructueux, thằng Mamert, cái thằng này rất chi là ngu!, thằng Irénée, thằng Fabrice và thằng Côme. Học thế dục thì còn có hàng đồng những thằng khác; nhưng chúng nó ở khách sạn Biển và khách sạn Bãi Biển, còn hội ở khách sạn Bờ Biển Đẹp chúng tôi thì chẳng hề thích lũ chúng nó.

Thầy thế dục, khi chúng tôi cười xong, thầy mới gập tay lại làm nổi lên hàng đồng cơ tước.

“Các em có muốn có bắp tay như thế này không?” thầy giáo hỏi.

“Ồi xời,” thằng Irénée trả lời.

“Tao thấy cái bắp ấy chẳng đẹp,” thằng Fructueux nói, nhưng thằng Côme nói rằng nói cho cùng, tại sao lại không, nó cũng thích có mấy thứ ấy trên tay để trò đám bạn ở trường. Cái thằng Côme này làm tôi bực cả mình, nó lúc nào cũng chỉ thích khoe mẽ. Thầy giáo nói:

“Nào, nếu các em ngoan và đi học thế dục đều đặn, đến ngày khai giảng tất cả các em sẽ có cơ bắp như thế này.”

Thế rồi thầy yêu cầu chúng tôi xếp thành hàng và thằng Côme bảo tôi:

“Cuộc là mày không biết lộn nhào như tao.” Và nó lộn nhào một cái. Tôi ấy à, thằng này làm tôi phát phì cười, bởi vì tôi lộn nhào hơi bị kinh, và tôi đã

trình diễn cho nó.

“Tao cũng biết lộn! Tao cũng biết lộn!” thằng Fabrice nói, nhưng mà nó có biết đâu. Cái thằng giỏi lộn chính là thằng Fructueux, dù sao cũng hơn thằng Blaise nhiều. Tất cả lũ chúng tôi đang ra sức nhào lộn tứ phía thì nghe thấy một tiếng còi nẩy hột tuyết liên hồi.

“Đã xong chưa hả? thầy giáo quát lên. Tôi đã bảo tất cả các em đứng thành hàng, sau giờ học các em vẫn còn cả ngày để giờ trò hề!”

Chúng tôi xếp thành hàng để khởi sinh chuyện và thầy giáo bảo chúng tôi là ông ấy sẽ dạy chúng tôi cách để chỗ nào cũng có hàng đồng cơ bắp. Thầy giơ tay lên rồi thầy lại hạ tay xuống, thầy giơ tay lên và thầy hạ tay xuống, thầy giơ tay lên và có một thằng ở khách sạn Biển bảo chúng tôi rằng khách sạn chúng tôi xấu mù.

“Không phải, thằng Irénée kêu lên, khách sạn nhà chúng tao hơi bị đỉnh, khách sạn chúng mày mới xấu kinh lên được.”

“Ồ khách sạn bọn tao á, một thằng ở khách sạn Bãi Biển nói, tối nào chúng tao cũng có món kem sô cô la!”

“Úi xời! một thằng ở khách sạn Biển nói, chúng tao có món ấy cả vào bữa trưa nữa và thứ Năm lại có cả bánh kẹp cuộn mứt!”

“Bố tao ấy à, thằng Côme nói, bố tao bao giờ cũng gọi thêm món ngoài thực đơn và bố tao muốn gì ông chủ khách sạn cũng chiều!”

“Đồ điêu, không đúng!” một thằng ở khách sạn Bãi Biển nói.

“Chuyện gẫu sắp xong chưa?” thầy thể dục quát to, thầy không cử động tay nữa bởi vì thầy đã khoanh chúng trước ngực. Cái thứ cử động rất kinh chính là hai cái lỗ mũi thầy, nhưng tôi không tin là làm thế người mình sẽ có cơ bắp gì.

Thầy giáo đưa tay vuốt mặt và rồi ông ấy bảo chúng tôi rằng bài luyện cử động tay tính sau, rằng để bắt đầu chúng tôi sẽ chơi các trò chơi. Thầy đúng là hết sảy!

“Bây giờ chúng ta thi chạy nhé, thầy giáo nói. Các em đứng thành hàng ở kia. Nghe tiếng còi là xuất phát. Ai đến chỗ cái ô che nắng đằng kia trước là người ấy thắng. Sẵn sàng chưa?” Và thầy thổi còi tuyết một cái. Duy nhất có

một thằng chạy, đó là thằng Mamert, bởi vì chúng tôi còn mãi nhìn cái vỏ ốc mà thằng Fabrice đã tìm thấy trên bãi biển, và thằng Côme giải thích với chúng tôi rằng có hôm nó đã từng tìm thấy một cái vỏ to hơn nhiều, và rằng nó sẽ tặng bố nó để làm cái gạt tàn thuốc lá. Thế là thầy giáo ném cái còi của thầy xuống đất và thầy giậm chân hàng đồng phát lên trên. Lần gần đây nhất mà tôi thấy có người cúi đến thế ở trường, khi thằng Agnan, cái thằng luôn đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, nó biết nó xếp thứ hai môn số học.

“Thế các em có định nghe lời tôi không thì bảo?” thầy giáo quát.

“Có chứ ạ, thằng Fabrice nói, bọn em chạy ngay cho thầy đây, có gì mà phải vội đâu ạ.”

Thầy nhắm nghiền mắt và nắm chặt tay lại, rồi thầy ngẩng các lỗ mũi đang cử động lên trời. Khi thầy cúi đầu xuống, thầy nói rất chậm rãi và nhẹ nhàng.

“Thôi được, bắt đầu lại. Tất cả sẵn sàng xuất phát.”

“Ồ không được, thằng Mamert kêu, như thế là bất công! Chính em là người thắng, em đến chỗ cái ô đầu tiên! Như thế là bất công và em sẽ mach bố em!” và nó bắt đầu khóc và giậm chân vào cát hàng đồng phát và rồi nó nói rằng đã thế thì nó sẽ bỏ đi và nó vừa bỏ đi vừa khóc và tôi tin rằng nó làm thế cũng phải vì tôi thấy thầy giáo nhìn nó giống hệt như kiểu bố nhìn món thịt hầm tôi qua.

“Các em, thầy giáo nói, các cậu nhãi, các anh bạn thân mến, ai mà không làm theo lời tôi bây giờ thì tôi sẽ quát cho một cái đét đít nhớ đời!”

“Thầy không có quyền, có một thằng kêu lên, chỉ có bố em, mẹ em, chú và ông nội là có quyền đét đít em mà thôi.”

“Ai vừa nói thế đấy?” thầy hỏi.

“Chính nó đấy ạ,” thằng Fabrice vừa nó vừa chỉ vào một thằng ở khách sạn Bãi Biển, một thằng bé tí.

“Không đúng, đồ điêu toa bản thiêu,” thằng bé tí nói và thằng Fabrice ném cát vào mặt nó. Nhưng thằng bé tí đã cho nó một cái tát ra tát. Tôi tin rằng thằng bé tí chắc đã phải tập thể dục nhiều rồi và thằng Fabrice đã sững sờ

đến nỗi nó quên cả khóc. Thế là cả lũ chúng tôi xông vào đánh nhau, nhưng phải nói cái bọn ở khách sạn Biển và cái bọn ở khách sạn Bãi Biển là những bọn phản phúc.

Khi chúng tôi đã đánh nhau xong, thầy giáo đang ngồi trên bãi cát bèn đứng dậy và thầy ấy nói:

“Được rồi. Chúng ta chuyển sang trò tiếp theo nhé. Tất cả quay mặt ra biển. Có hiệu lệnh là tất cả chạy xuống nước! Sẵn sàng chưa? Xuất phát!”

Trò này làm chúng tôi thích ghê, ở bãi biển ngoại trừ cát thì chỉ có biển là hay nhất. Chúng tôi chạy kinh cực và nước đúng là hết sảy và chúng tôi đưa này té nước vào đứa kia và chúng tôi chơi vả nhau sóng và thằng Côme kêu lên: “Nhìn tao này! Nhìn tao này! Tao bơi sải này!” và khi chúng tôi quay lên, chúng tôi nhận thấy thầy giáo đã đi đâu mất.

Và hôm nay, chúng tôi lại có một thầy giáo thể dục mới.

“Thầy tên là Jules Martin, thầy ấy nói với chúng tôi, còn các em?”

Kỳ nghỉ trôi đi đầy thú vị và bố Nicolas chẳng phải phàn nàn gì về khách sạn Bờ Biển Đẹp ngoại trừ món thịt hầm, nhất là hôm bố vớ được một cái vỏ sò ở trong. Bởi vì lúc này không còn thầy thể dục nữa, bọn trẻ con phải tìm ra các hoạt động khác để tiêu năng lượng dư thừa...

Sân gôn mi ni

Hôm nay, chúng tôi quyết định đi chơi gôn mi ni ở bên cạnh cửa hàng bán đồ lưu niệm. Gôn mi ni chơi hơi bị hết sảy, tôi giải thích ngay cho bạn đây: có mười tám cái lỗ và người ta đưa cho bạn bóng và gậy và cần phải đánh cho bóng rơi vào lỗ với số lần đánh gậy càng ít càng tốt. Muốn vào được tận lỗ, phải đi qua các lâu đài bé xíu, các con suối, các đường dốc dắc, các ngọn núi, các cái hang; vui kinh khủng. Chỉ có lỗ đầu tiên là dễ.

Phiền một chuyện là ông chủ sân gôn không cho chúng tôi chơi nếu không có người lớn đi cùng. Thế là tôi với thằng Blaise, thằng Fructueux, thằng Mamert, cái thằng này ngu ghê lắm, thằng Irénée, thằng Fabrice và thằng Côme ở cùng khách sạn tôi đến xin bố đi chơi với chúng tôi ở sân gôn mi ni.

“Không được,” bố đang đọc báo ở bãi biển bèn nói.

“Đi nào, một lần thôi mà chú!” thằng Blaise nói.

“Đi nào! Đi nào! Cả bọn đều kêu lên, còn tôi thì bắt đầu khóc và tôi nói rằng nếu tôi mà không được chơi gôn mi ni, tôi sẽ đi xe đạp nước và tôi sẽ đi xa, rõ xa, và chẳng ai nhìn thấy tôi bao giờ nữa.

“Mày không đi được đâu, thằng Mamert bảo tôi, nhưng cái thằng này ngu lắm! Muốn thuê xe đạp nước, cần phải có người lớn đi cùng.”

“Xời, thằng Côme nói, cái thằng làm tôi bực cả mình vì lúc nào cũng thích khoe khoang, tao chẳng cần đi xe đạp nước, tao có thể ra thật xa bằng cách bơi sải.”

Chúng tôi cứ cãi như thế quanh bố, thế rồi bố vò tờ báo lại, bố ném báo xuống cát và bố bảo:

“Thôi, được rồi, ta sẽ đưa tụi bay đi chơi gôn mi ni”

Tôi có một ông bố dễ thương nhất trần đời. Tôi bảo bố thế và tôi hôn bố.

Ông chủ sân gôn khi nhìn thấy chúng tôi ông ta chẳng muốn cho chúng tôi chơi lắm. Chúng tôi bắt đầu lại nhao nhao: “Đi nào! Đi nào!” và rồi ông chủ sân gôn mi ni đã chấp nhận nhưng ông ta bảo bố phải canh chừng chúng tôi cho kỹ.

Chúng tôi bắt đầu chơi từ lỗ đầu tiên, cái lỗ dễ kinh lên được, và bố vốn biết hàng đồng thứ, bèn chỉ cho chúng tôi cách cầm gậy như thế nào.

“Cháu biết thừa!” thằng Côme nói và nó muốn bắt đầu chơi luôn nhưng thằng Fabrice bảo nó rằng không lý gì mà nó lại được đánh đầu tiên.

“Thế thì chỉ cần theo thứ tự bảng chữ cái thôi, như lúc cô hỏi bài ở trường ý,” thằng Blaise nói; nhưng tôi không đồng ý, bởi vì Nicolas ở trong bảng chữ cái xa kinh lên được và ở trường thì hết sảy nhưng ở sân gôn mi ni thì thật là bất công. Và rồi ông chủ sân gôn đến nói với bố rằng chúng tôi phải bắt đầu chơi thôi vì còn rất nhiều người đang chờ đến lượt chơi gôn mi ni.

“Cho Mamert đánh trước vì cháu ngoan nhất,” bố nói.

Thế là thằng Mamert đi tới, nó quật một nhát kinh khủng vào quả bóng, bóng nảy tung lên, vượt qua hàng rào và đập vào một cái ô tô đỗ trên đường. Thằng Mamert bật khóc và bố đi tìm quả bóng.

Bố quay lại hơi chậm bởi vì trong cái xe ô tô đồ ấy có một ông, và ông này đã ra khỏi xe và ông ta bắt đầu vừa nói chuyện với bố vừa vung tay vung chân, và có nhiều người xúm lại để xem và cười cợt.

Còn chúng tôi, chúng tôi muốn tiếp tục chơi nhưng thằng Mamert cứ ngồi bệt xuống cái lỗ, nó khóc lóc và nó nói nó sẽ không đứng dậy nếu không giả cho nó quả bóng và rằng tất cả chúng tôi là một lũ độc ác. Thế rồi bố đem quả bóng về, và bố có vẻ chẳng hề hài lòng.

“Phải chú ý cẩn thận chứ,” bố nói.

“Vâng, thằng Mamert nói, đưa cho cháu quả bóng,” nhưng bố không muốn thế, bố bảo thằng Mamert thế là đủ rồi, hôm khác nó chơi tiếp. Cái đó thì thằng Mamert lại không chịu, nó bắt đầu giậm chân bành bịch, nó gào lên là mọi người bắt nạt nó và đã thế thì nó sẽ đi kiếm bố nó. Và nó bỏ đi.

“Rồi, đến lượt cháu,” Irénée nói.

“Không, thưa mày, thằng Fructueux nói, tao mới là người đến lượt.” Thế là thằng Irénée vụt một gậy lên đầu thằng Fructueux và thằng Fructueux tát cho thằng Irénée một cái và ông chủ sân gôn đã chạy tới.

“Này, ông ta kêu lên với bố, anh lôi cổ cái lũ oắt con nhà anh đi chỗ khác cho tôi nhờ, bao nhiêu là người đang chờ đến lượt kia kìa.”

“Ông hãy lịch sự một chút, bố nói, bọn trẻ đã trả tiền để được chơi, và chúng nó sẽ chơi!”

“Hoan hô! Thằng Fabrice bảo bố, có thể chứ!” Và cả lũ bạn tôi đều ủng hộ rất kinh, trừ thằng Fructueux và thằng Irénée đang bận đưa tát đưa quật bậy.

“Á à, ra thế cơ đấy, ông chủ sân gôn mi ni nói, tôi sẽ gọi cảnh sát cho anh biết tay.”

“Ông cứ đi gọi mà xem, bố nói, người ta sẽ bảo cho ông biết ai đúng ai sai.” Thế là ông chủ sân gôn gọi luôn chú cảnh sát đang đứng ngoài đường.

“Này Lucien!” ông chủ sân gôn gọi và chú cảnh sát đi vào.

“Có chuyện gì thế anh Ernest?” chú ta hỏi ông chủ sân gôn.

“Có chuyện là cái tay này ngăn không cho người khác chơi,” ông chủ sân gôn nói.

“Vâng, một ông khác nói, đến hơn nửa tiếng rồi chúng tôi vẫn phải chờ để đánh lỗ đầu tiên!”

“Ở tuổi ông, bố nói, ông không thấy có trò gì hay hơn để làm sao?”

“Cái gì? Ông chủ sân gôn mi ni nói, nếu ông không thích gôn mi ni, đừng có mà làm người khác cũng không thích theo!”

“Mà này, chú cảnh sát nói, có người vừa đến phản nản là có một quả bóng gôn mi ni làm xước xe của ông ta đấy.”

“Thế nào đây, chúng tôi có được đánh lỗ đầu tiên hay không đây?” cái ông đang chờ hỏi.

Và rồi thằng Mamert đến cùng với bố nó.

“Chính là cái chú này!” thằng Mamert vừa nói với bố nó vừa chỉ vào bố tôi.

“Thế nào thưa ông, bố thằng Mamert nói, hình như ông không cho con tôi chơi với các bạn nó cơ đấy?” Thế rồi bố bắt đầu hét lên, và ông chủ sân gôn cũng bắt đầu hét lên, và tất cả mọi người đều bắt đầu hét lên và chú cảnh sát thối còi tuýt tuýt, và rồi rốt cuộc bố bắt tất cả chúng tôi phải rời sân gôn mi ni và thằng Côme đã không bằng lòng vì nó bảo rằng trong lúc không ai để ý nó đã đánh một phát trúng lỗ, nhưng tôi chắc chắn rằng nó chỉ nói phét.

Bởi vì chơi ở sân gôn mi ni quá vui nên chúng tôi quyết định ngày mai sẽ quay lại để đánh thử lỗ thứ hai.

Mỗi tội tôi không biết liệu bố có đồng ý đi cùng chúng tôi đến sân gôn mi ni nữa không.

Không, bố của Nicolas không bao giờ còn muốn quay lại sân gôn mi ni nữa; thậm chí ông ấy còn dị ứng với gôn mi ni, hệt như đối với món thịt hầm của khách sạn Bờ Biển Đẹp vậy. Mẹ Nicolas nói rằng không nên sinh chuyện tai tiếng chỉ vì món thịt hầm, và bố Nicolas đã trả lời rằng với giá trọ của khách sạn, chuyện tai tiếng chính là dám đem những thứ như vậy phục vụ cho khách. Và tệ không để đâu cho hết nữa là trời lại bắt đầu đổ mưa...

Chơi đồ hàng!

Vấn đề đối với bọn con gái là bọn ấy không biết chơi, bọn chúng lúc nào cũng khóc nhè và bọn chúng hay sinh chuyện. Ở khách sạn có ba đứa như

thế.

Ba đứa con gái ở khách sạn tên là Isabelle, Micheline, và Gisèle. Gisèle là chị thằng Fabrice bạn tôi và chúng nó lúc nào cũng đánh nhau và thằng Fabrice bảo tôi là có một đứa chị như thế rất phiền và rằng nếu cứ thế này mãi, nó sẽ bỏ nhà ra đi.

Khi trời đẹp và chúng tôi chơi ở ngoài bãi biển thì bọn con gái không làm phiền gì chúng tôi. Chúng nó chơi những trò rất ngớ ngẩn, chúng nó đắp hàng xô cát, chúng nó kể chuyện nọ chuyện kia rồi chúng nó lấy bút chì đồ tô lên móng tay. Bọn chúng tôi ấy à, chúng tôi chơi những trò kinh khủng. Chúng tôi thi chạy này, nhào lộn này, đá bóng này, chúng tôi bơi, chúng tôi đánh nhau. Toàn trò hết sảy chứ gì nữa.

Nhưng khi trời không đẹp thì lại là chuyện khác, bởi vì cả lũ đều phải ở trong khách sạn. Và hôm qua trời không đẹp, mưa suốt ngày. Sau bữa trưa, chúng tôi đã ăn món thịt viên và đúng là ngon hơn cái món thịt hầm nhiều, các bố mẹ đi ngủ trưa. Tôi với các thằng Blaise, Fructueux, Mamert, Irénée, Fabrice và thằng Côme, toàn những thằng bạn ở cùng khách sạn, chúng tôi ở trong phòng khách và chúng tôi chơi bài, không gây âm ỉ gì. Chúng tôi không giở trò bởi vì những khi trời mưa thì đừng có mà đùa với các bố và các mẹ. Và trong cái kỳ nghỉ này thì thường xuyên liên tục đừng có mà đùa với các bố và các mẹ.

Thế rồi ba đứa con gái bước vào phòng khách.

“Cho chúng tớ chơi với,” con Gisèle nói.

“Để cho bọn tao yên kéo tao lại tát cho mày cái bây giờ, Zésèle!” thằng Fabrice nói. Điều đó khiến con Gisèle bực mình.

“Nếu chúng tao không được chơi với chúng mày, mày có biết tao sẽ làm gì không hả Fafa?” con Gisèle nói. “Thì tao sẽ mách bố và mẹ và mày sẽ bị phạt, và cả bọn bạn mày cũng bị phạt và cả đám chúng mày sẽ nghỉ ăn tráng miệng.”

“Thôi được, Mamert nói, nhưng cái thằng này thì ngu lắm, thế thì cho các cậu chơi với chúng tớ đây.”

“Ai hỏi mày?” thằng Fabrice nói. Thế là thằng Mamert khóc, nó bảo rằng nó không muốn bị phạt, rằng thật là bất công và rằng nếu nó không được ăn

trắng miệng, nó sẽ tự tử. Cả lũ chúng tôi rất khó xử vì cái thằng Mamert nó cứ làm âm ỉ lên thế này thì nó đánh thức các bố mẹ chúng tôi dậy mất.

“Thế nào, làm sao bây giờ?” tôi hỏi thằng Irénée.

“Xời,” thằng Irénée trả lời tôi và chúng tôi quyết định cứ để cho bọn con gái chơi cùng.

“Minh chơi gì đây?” con Micheline hỏi, cái con béo nứt này làm tôi nhớ đến Alceste, thằng bạn cùng lớp lúc nào cũng ăn luôn mồm.

“Chơi đồ hàng đi,” con Isabelle nói.

“Mày có hơi bị điên hay không hả?” thằng Fabrice hỏi.

“Này này Fafa, con Gisèle nói, tao đi gọi bố dậy đây. Mà mày biết là nếu bị đánh thức thì bố như thế nào rồi đây!” Thế là thằng Mamert bắt đầu khóc và nó nói nó muốn chơi đồ hàng. Thằng Blaise nói rằng nếu phải chơi đồ hàng thì nó thà tự đi đánh thức bố thằng Fabrice dậy còn hơn. Nhưng thằng Fructueux nói rằng nó chắc là tối nay có món trắng miệng kem sô cô la, thế là, cả bọn đều bảo thôi được.

Con Gisèle đứng sau một cái bàn phòng khách, và trên bàn nó đặt các quân bài và cả những cái gạt tàn và nó bảo rằng nó sẽ là bà bán hàng và rằng bàn sẽ là quầy hàng và rằng những thứ trên bàn là đồ hàng nó bán và rằng chúng tôi phải đến và mua đồ hàng cho nó.

“Đúng thế, con Micheline nói, còn tớ, tớ sẽ là một quý bà rất đẹp và rất giàu và tớ có một cái ô tô và hàng đồng áo lông thú.”

“Đúng thế, con Isabelle nói, còn tớ, tớ sẽ là một quý bà khác, còn giàu hơn và đẹp hơn, và tớ có một cái ô tô có ghế da đỏ như của cậu Jean-Jacques, với cả các đôi giày cao gót nhé.”

“Đúng thế, con Gisèle nói, còn Côme thì là chồng của Micheline.”

“Tao không thích,” thằng Côme bảo.

“Thế sao mày lại không thích?” con Micheline hỏi.

“Bởi vì nó thấy cậu béo quá chứ còn làm sao, con Isabelle nói. Nó thích làm chồng tớ hơn.”

“Còn lâu nhé!” con Micheline nói và nó tát cho thằng Côme một cái và thằng Mamert bắt đầu khóc. Để làm cho thằng Mamert câm miệng, thằng Côme nói rằng nó sẽ làm chồng bất cứ đứa nào.

“Được rồi, con Gisèle nói, nào ta bắt đầu chơi nhé. Nicolas, cậu sẽ làm khách hàng đầu tiên, nhưng vì cậu nghèo quá nên cậu chẳng có tiền mà mua đồ ăn. Thế là vì tớ rất rộng rãi nên tớ cho không cậu các thứ.”

“Tớ không chơi nữa đâu, con Micheline nói, cái Isabelle nói thế thì từ nay tớ không nói chuyện với đứa nào nữa.”

“Ái chà chà! Con Isabelle nói, tiểu thư lại làm bộ đây, cậu tưởng tớ không biết cậu nói gì về tớ với Gisèle khi tớ vắng mặt à?”

“Ồ! Đồ điêu toa! Con Micheline hét lên, sau đủ thứ mày kể với tao về Gisèle!”

“Này Isabelle, cậu kể gì về tớ với Micheline thế hả?” con Gisèle hỏi.

“Không có gì cả, tớ không kể gì về cậu với Micheline cả, có thể thôi,” con Isabelle nói.

“Mày trơ thật đấy, con Micheline hét lên, mày đã kể ở trước tủ kính cửa hàng còn gì, chỗ có cái áo bơi đen có các bông hoa hồng nhỏ ấy, cái áo mà tao mặc vừa ấy, mày có nhớ không?”

“Không đúng, con Isabelle hét lên, nhưng Gisèle đã kể cho tao nghe mày nói những gì về tao ngoài bãi biển rồi.”

“Này bọn con gái, thằng Fabrice hỏi, thế có chơi hay không đây?” Thế là con Micheline bảo thằng Fabrice đừng có dây vào chuyện người khác và con này còn cào nó.

“Để cho em trai tao yên,” con Gisèle nói và nó giật bím tóc con Micheline và con Micheline cũng hét lên và nó tát con Gisèle một cái, và thế là thằng Fabrice cười sượng, nhưng thằng Mamert bắt đầu khóc và bọn con gái làm ầm ĩ kinh lên được và hàng đông các bố các mẹ đã đi xuống phòng khách và bọn họ hỏi đã xảy ra chuyện gì.

“Bọn con trai không chịu để yên cho chúng con chơi đồ hàng,” con Isabelle nói. Thế là tất cả chúng tôi đều bị nghỉ ăn tráng miệng.

Thế và thằng Fructueux nói chính xác, tối hôm ấy, đúng là món kem sô cô la.

Thế rồi mặt trời rực rỡ trở lại vào ngày cuối của kỳ nghỉ. Lại phải chào tạm biệt tất cả bạn bè, đóng gói hành lý và lên tàu về nhà. Ông chủ khách sạn Bờ Biển Đẹp đã đề nghị được tặng bố của Nicolas một ít thịt hầm để làm đồ ăn đi đường, nhưng bố của Nicolas đã từ chối. Ông ấy thật sai lầm, vì lần này đến cả trứng luộc cũng bị bỏ lẫn vào cái hòm nâu để trong toa hành lý ký gửi.

Về nhà

Tôi ấy à, về nhà thì tôi thích lắm, nhưng mà lũ bạn nghỉ mát cùng thì không có ở nhà còn bọn bạn tôi ở nhà thì vẫn còn đi nghỉ mát và tôi có mỗi một mình và thật là bất công và tôi bắt đầu khóc.

“Ô hay! Bố nói. Mai bố phải đi làm lại rồi, hôm nay bố muốn nghỉ ngơi một tí, con đừng làm bố điếc tai nhé!”

“Kìa anh, mẹ nói với bố, chịu khó với thằng bé một tí. Anh biết bọn trẻ con đi nghỉ hè về thì như thế nào rồi đấy.” Và rồi mẹ ôm tôi, mẹ lau mặt mẹ, mẹ chùi mũi cho tôi và mẹ bảo tôi đi chơi cho thoải mái. Thế là tôi bảo mẹ rằng tôi muốn thế lắm nhưng tôi không biết phải làm cái gì.

“Sao con không cho đậu nảy mầm nhỉ?” mẹ hỏi tôi. Và mẹ giảng giải là cái đó rất chi là hay, rằng chỉ cần lấy một hạt đậu, đặt lên một miếng bông ướt thế rồi sau đó sẽ mọc ra một cái thân, thế rồi mọc những cái lá, thế rồi ta sẽ có một cây đậu đẹp tuyệt và rằng như thế sẽ vui kinh lên được và rằng bố sẽ hướng dẫn cho tôi. Thế rồi mẹ đi lên dọn phòng tôi.

Bố đang nằm trên tràng kỷ ngoài phòng khách, bố thở dài một cái rõ to rồi bố bảo tôi đi kiếm bông. Tôi đi vào trong buồng tắm, tôi đánh đổ một số thứ không nhiều lắm và chỗ phần của mẹ ở dưới nền thì cũng dễ rửa đi thôi nếu có tí nước; tôi quay vào phòng khách và tôi nói với bố:

“Bông đây rồi bố.”

“Phải nói là bông chứ, Nicolas,” bố giải thích với tôi, bố thì biết hàng đồng thứ vì bằng tuổi tôi bố đã đứng đầu lớp bố và đây là tấm gương rất chi kinh khủng cho cả đám bạn bố.

“Được rồi, bố nói, bây giờ hãy vào bếp kiếm một hạt đậu.”

Tôi chẳng tìm được đậu ở trong bếp. Bánh ga tô cũng chẳng có bởi vì trước khi đi nghỉ, mẹ đã dọn sạch rồi, trừ miếng pho mát camembert mà mẹ để quên trong tủ hốc tường và chính vì thế mà lúc đi nghỉ về cửa sổ bếp đã phải mở toang cho bớt mùi.

Trong phòng khách, khi tôi bảo bố rằng tôi không thể tìm thấy hạt đậu đâu cả, bố bảo tôi:

“Thế thì thôi vậy,” và bố lại đọc báo, nhưng tôi khóc và tôi kêu lên:

“Nhưng con muốn cho hạt đậu nảy mầm! Con muốn cho đậu nảy mầm! Con muốn cho đậu nảy mầm!”

“Nicolas, bố bảo tôi, con sẽ bị một cái đét đít cho xem.”

Ái chà, đúng là hay thật đấy! Bảo tôi cho đậu nảy mầm thế mà chỉ vì không có đậu đã lại định phạt tôi à! Thế là tôi bèn khóc xịn luôn, rồi mẹ đến và khi tôi kể xong, mẹ bảo tôi:

“Thôi đi ra cửa hàng đầu phố xin một hạt đậu vậy.”

“Đúng đấy,” bố nói, “và cứ từ từ đừng có vội.”

Tôi ra cửa hàng ông Compani, người bán thực phẩm ở đầu phố, ông ấy hay kinh lên được bởi vì khi tôi đến ông ấy thỉnh thoảng lại cho tôi bánh quy. Nhưng lần này ông ấy chẳng cho gì sất, bởi vì cửa hàng đã đóng cửa và có một tấm biển treo viết rằng đó là do đi nghỉ hè.

Tôi ba chân bốn cẳng chạy về nhà, thấy bố vẫn nằm dài trên ghế, nhưng bố không còn đọc nữa, bố đã dậy từ báo lên mặt.

“Cửa hàng ông Compani đóng cửa rồi, tôi gào lên, cho nên làm gì có đậu.”

Bố ngồi phắt dậy.

“Sao? Gì cơ? Có chuyện gì thế?” bố hỏi. Thế là tôi lại phải giải thích lại cho bố lần nữa. Bố đưa tay vuốt mặt, bố thở dài mấy cái rõ to và bố nói rằng bố đành chịu thôi.

“Thế con biết cho cái gì nảy mầm trên miếng bông bây giờ?” tôi hỏi.

“Người ta nói miếng bông, không phải miếng bông, Nicolas.” Bố bảo tôi.

“Nhưng bố chả bảo người ta nói bông là gì,” tôi trả lời.

“Nicolas, bố quát lên, thế đủ lắm rồi! Lên phòng con mà chơi!”

Tôi vừa đi lên phòng vừa khóc, và tôi thấy mẹ đang sắp dọn trong đó.

“Đừng, Nicolas, đừng vào đây bây giờ, mẹ bảo tôi. Xuống phòng khách mà chơi. Sao con không cho đậu nảy mầm như mẹ bảo nhỉ?”

Ở phòng khách, trước khi bố kịp quát mắng, tôi giải thích với bố rằng chính mẹ bảo tôi xuống và rằng nếu mẹ mà nghe tiếng tôi khóc, mẹ sẽ phát cáu.

“Thôi được, bố nói, nhưng phải ngoan đấy.”

“Thế bây giờ con lấy đâu ra đậu để cho nó nảy mầm?” tôi hỏi.

“Người ta không gọi là đậu mà gọi là...” bố đã định nói gì song bố lại nhìn tôi, bó gãi gãi đầu, và bố bảo tôi:

“Thôi vào bếp lấy mấy hạt đỗ xanh ra đây. Thay cho đậu cũng được.”

Đỗ xanh ấy à, trong bếp có, và tôi vui kinh lên được. Thế rồi bố chỉ tôi cách làm thế nào tẩm ướt miếng bông và làm thế nào đặt các hạt đỗ xanh lên trên.

“Bây giờ, bố bảo tôi, con cho tất cả lên một cái đĩa lót cốc, rồi đặt lên bệ cửa sổ, rồi sau nó sẽ mọc ra thân và lá.” Và rồi bố lại nằm xuống tràng kỷ.

Tôi ấy à, tôi làm như bố bảo, và rồi tôi ngồi đợi. Nhưng tôi chẳng thấy thân mọc ra từ đỗ xanh và tôi tự hỏi có gì không ổn đây. Vì tôi không biết nên tôi lại đi gọi bố.

“Gì nữa đây?” bố kêu lên.

“Chẳng có thân mọc ra từ đỗ xanh,” tôi nói.

“ Có đúng là con muốn đét đít không hả? bố quát lên, và tôi nói rằng tôi sẽ bỏ nhà ra đi, rằng tôi thật bất hạnh, rằng chẳng ai sẽ còn thấy tôi nữa, rằng mọi người rồi sẽ tha hồ mà tiếc, rằng chuyện đỗ xanh đúng là đánh lừa tôi và mẹ đã chạy xuống phòng khách.

“Anh không nhẹ nhàng với thằng bé được tí à? Mẹ bảo bố, em còn phải dọn nhà, em không có thời gian để chăm sóc cho nó được, em thấy là...”

“Chính anh mới thấy là, bố trả lời, một người đàn ông cần được yên thân khi ở chính nhà mình!”

“Tội nghiệp mẹ em, mẹ em nói quá đúng!” mẹ nói.

“Đừng có lời bà mẹ chẳng có gì là tội với nghiệp của em vào chuyện này!” bố kêu lên.

“Thế đây, mẹ nói, bây giờ anh lại còn lăng mạ cả mẹ!”

“Anh lăng mạ bao giờ?” bố kêu lên. Mẹ bắt đầu khóc lóc, còn bố vừa đi lại trong phòng khách vừa quát lác, còn tôi thì tôi bảo là nếu không cho đồ xanh của tôi nầy mầm ngay, tôi sẽ tự tử. Vậy là, mẹ đã hét hét tôi.

Các bậc bố mẹ ấy à, mỗi khi đi nghỉ về, là không thể nào chịu đựng nổi!

Lại một năm học nữa, cũng chuyên cần như năm học trước, trôi qua. Sau lễ trao giải thưởng, Nicolas, Alceste, Rufus, Eudes, Geoffroy, Maixent, Joachim, Clotaire và Agnan chia tay nhau lòng hơi đượm buồn. Nhưng kỳ nghỉ hè đang vẫy gọi và niềm vui đã mau chóng trở lại trong tấm lòng thơ trẻ của lũ học trò.

Tuy nhiên, Nicolas thấy lo lắng, ở nhà nó chẳng thấy ai nói năng gì đến nghỉ hè.

Phải biết nghỉ

Điều làm tôi ngạc nhiên là ở nhà vẫn chẳng ai nói gì đến nghỉ hè! Những năm trước, bố nói rằng bố đi đâu đấy, mẹ nói rằng mẹ muốn đi chỗ khác kia, và thế là sinh ra cả đồng chuyện. Bố và mẹ nói rằng đã thế thì họ thà ở nhà còn hơn, còn tôi thì khóc, và rồi chúng tôi đi đến chỗ mà mẹ muốn đi. Nhưng năm nay, chẳng gì sất.

Ấy thế mà tất cả bọn bạn cùng trường đang đều chuẩn bị đi nghỉ. Geoffroy, cái thằng có ông bố rất giàu, sẽ đi nghỉ ở cái nhà to của bố nó bên bờ biển. Geoffroy bảo chúng tôi rằng có hẳn một mảnh bãi biển dành riêng cho nó, không đứa nào có quyền đến nghịch cát nghịch kiếc gì cả. Cái đó thì có khi nó bốc phét cũng nên, bởi vì phải nói thằng Geoffroy rất hay bịa chuyện.

Agnan, cái thằng đứng đầu lớp và là cục cưng của cô giáo, sẽ nghỉ hè bằng cách sang một trường ở Anh để người ta dạy nó nói tiếng Anh. Thằng Agnan này đúng là điên.

Alceste sẽ đo ăn nằm cục ở vùng Périgord chỗ bố nó có một ông bạn bán hàng thịt. Và đứa nào cũng vậy cả: chúng nó đi biển, lên núi, hoặc về nhà bà chúng nó ở quê. Chỉ có mỗi tôi là chưa biết mình đi đâu, và điều đó khó chịu kinh lắm, vì một trong những điều mà tôi thích nhất trong vụ nghỉ hè là được bàn tán về chỗ nghỉ trước và sau khi đi về với bọn bạn.

Chính vì thế nên hôm nay, ở nhà, tôi đã hỏi mẹ là nhà mình sẽ đi nghỉ ở đâu. Mẹ có vẻ lúng túng kinh, mẹ hôn lên đầu tôi và mẹ bảo rằng chúng ta sẽ bàn về chuyện đó “khi nào bố về, cục cưng ạ”, và rằng bây giờ thì tôi ra vườn chơi đi.

Thế là tôi đi ra vườn và tôi chờ bố, và khi bố đi làm về, tôi chạy bổ về phía bố; bố ôm tôi trong vòng tay, bố kêu “Bắt được rồi” và tôi hỏi bố năm nay nhà mình sẽ đi nghỉ ở đâu. Thế là, bố ngừng cười, bố đặt tôi xuống đất và bố bảo tôi rằng mình sẽ bàn khi vào trong nhà, nơi chúng tôi thấy mẹ đã ngồi trong phòng khách.

“Anh nghĩ là đã đến lúc nói ra rồi đấy,” bố nói.

“Vâng, mẹ nói, ban nãy con nó vừa hỏi em.”

“Thế thì cứ phải nói cho nó,” bố nói.

“Vậy anh nói đi,” mẹ nói.

“Tại sao lại là anh, bố hỏi; em chỉ việc nói cho nó thôi mà.”

“Em ấy à? Chính anh nói mới phải, mẹ nói; sáng kiến của anh mà.”

“Thôi đi em, bố nói, em cũng nhất trí với anh mà, em còn bảo là như thế sẽ tốt cho nó, và cho cả chúng ta nữa. Em hay anh nói thì cũng thế thôi.”

“Thế nào, tôi nói, nhà mình có bàn chuyện đi nghỉ hè hay là không đây? Các bạn con đều đi còn con thì có khác gì một thằng ngố nếu con không thể kể cho chúng nó là nhà mình sẽ đi đâu với cả sẽ làm gì.”

Vậy là bố ngồi xuống ghé bành, bố nắm lấy hai tay tôi và bố kéo tôi vào lòng bố.

“Nicolas của bố là một cậu chàng lớn tướng biết điều, phải không nào?”

“Ồ! Đúng vậy, mẹ trả lời, cu cậu giờ là đàn ông rồi!”

Tôi ấy à, tôi chẳng thích lắm khi người ta bảo tôi rằng tôi là một cậu chàng lớn tướng, bởi vì thông thường khi người ta nói vậy với tôi, thế nào tôi cũng bị bắt làm những thứ tôi không ưa.

“Và bố chắc, bố nói, rằng cậu chàng lớn tướng của bố thích đi nghỉ ở biển!”

“Ồ! Vâng,” tôi nói.

“Đi biển này, bơi này, câu cá này, chơi trên bãi biển này, đi dạo trong rừng này,” bố nói.

“Chỗ nhà mình đi có cả rừng hả bố,” tôi hỏi. “Thế thì không phải là chỗ năm ngoái à?”

“Anh ạ, mẹ bảo bố, em chịu, em không biết chúng mình làm thế có đúng hay không nữa. Em thấy hay là thôi. Có lẽ là để sang năm...”

“Không được! bố nói, Cái gì đã quyết rồi là phải làm! Cương quyết một tí chứ quái gì! Và Nicolas là đứa biết nghĩ; đúng không con?”

Tôi bèn nói rằng đúng, rằng tôi sẽ biết nghĩ kinh lên được. Tôi thích lắm, với cái quả biển với bãi biển, tôi thích ghé đi chứ. Đi dạo trong rừng thì không hết ý bằng, ngoại trừ để chơi trốn tìm; cái đó thì lại là kinh khủng.

“Thế nhà mình ở khách sạn à?” tôi hỏi.

“Không hẳn thế, bố nói. Bố... bố cho rằng con sẽ ngủ trong lều. Ngủ như thế hay lắm, con biết đấy...”

Vậy là tôi hài lòng cực kỳ.

“Ngủ trong lều, như người da đỏ trong quyển sách mà cô Dorothee cho con ấy á?” tôi hỏi.

“Đúng vậy,” bố nói.

“Đỉnh! Tôi kêu lên. Bố cho con dựng lều với nhé? Và cả nhóm lửa để nấu ăn nữa? Và bố dạy con săn cá dưới nước để bắt một đồng cá to vật về cho mẹ? Ôi! Thế thì đỉnh, đỉnh, đỉnh!”

Bố lấy khăn mùi soa lau mặt, như thể bố bị nóng lắm, và rồi bố bảo tôi:

“Nicolas, mình phải nói chuyện đàn ông với nhau. Con cần phải rất biết nghĩ mới được.”

“Và nếu con ngoan và con cư xử như một cậu chàng lớn tướng, mẹ nói, thì tối nay sẽ có món bánh kem tráng miệng.”

“Và bố sẽ đi sửa xe đạp cho con, như con bảo bố từ lâu rồi ấy, bố bảo tôi. Vì vậy, thế này nhé... bố phải giải thích rõ cho con hiểu...”

“Em xuống bếp đây,” mẹ nói.

“Không! Ở lại đây!” bố nói. “Chúng ta đã nhất trí là sẽ cùng nói với Nicolas...”

Rồi bố e hèm một tí trong cổ họng, bố đặt tay lên vai tôi và rồi bố bảo tôi:

“Nicolas, nhóc con của bố, bố mẹ sẽ không đi nghỉ cùng con. Con sẽ đi một mình, như một người lớn.”

“Sao lại đi một mình? Tôi hỏi. Thế bố mẹ không đi à?”

“Nicolas, bố nói, bố muốn con phải biết nghĩ mới được. Mẹ và bố sẽ đi du lịch một chút, và bố mẹ thấy con hẳn cũng không thích nên bố mẹ quyết định sẽ cho con đi theo một trại hè. Điều đó sẽ rất tốt cho con, con sẽ được chơi với các bạn cùng tuổi con và con sẽ vui ghê lắm...”

“Tất nhiên đây sẽ là lần đầu con đi không có bố mẹ, Nicolas, nhưng thế là tốt cho con.” mẹ nói.

“Thế nào, Nicolas, cậu chàng lớn tướng của bố... con thấy thế nào?” bố hỏi tôi.

“Hết sảy!” tôi kêu lên và tôi bắt đầu nhảy lò cò khắp phòng khách. Bởi vì thật thế đấy, trại hè hình như đúng là kinh khủng: mình quen hàng đồng bạn, mình đi chơi, nghịch, mình hát bên đồng lửa, và tôi thích đến nỗi tôi đã ôm chầm lấy cả bố và mẹ.

Đến bữa tráng miệng, món bánh rất là ngon, tôi được ăn nhiều lần vì cả bố và mẹ đều không ăn. Điều kỳ cục nhất là bố và mẹ cứ tròn mắt ra nhìn tôi. Bọn họ thậm chí lại còn có vẻ hơi phật ý.

Thế nhưng tôi làm sao mà biết được, tôi thấy là tôi đã rất biết nghĩ đấy chứ, phải không nào?

- *Ra đi*
 - *Dừng cảm lên!*
 - *Tắm biển*
 - *Đỉnh Bourrasques*
 - *Ngủ trưa*
 - *Trò chơi đêm*
 - *Món xúp cá*
 - *Crépin có khách*
 - *Kỷ niệm ngày hè*
 - *Giới thiệu tác giả*
- (đánh máy: coclun)

Việc chuẩn bị tiến triển suôn sẻ, song le, cũng bị ngắt quãng bởi mười bảy cú điện thoại của bà Nicolas. Duy có một chuyện lạ: mẹ của Nicolas lúc nào cũng bị cái gì

**rơi vào mắt, và mẹ cứ xì mũi liên tục
nhưng chẳng ăn thua gì**

RA ĐI

**Hôm nay tôi đi trại hè và tôi rất thích. Điều duy nhất khiến tôi áy náy,
là bố và mẹ trông có vẻ hơi buồn; chắc là bố và mẹ không quen ở một
mình trong kì nghỉ hè.**

**Nẹ giúp tôi soạn vali, với các áo sơ mi cộc tay, quần soóc, dép xăng đan,
cac ô tô nhỏ, quần bơi, khăn tắm, cái đầu tàu hỏa chạy điện, trứng luộc,
chuối, bánh xăng đuych kẹp xúc xích và kẹp phomat, vợt bắt tôm, áo
len dài tay, bút tất và bi. Tất nhiên là phải xách thêm vài túi nữa bởi vì
vali không đủ chỗ, nhưng sẽ ổn thôi.**

Tôi ấy à, tôi rất sợ bị nhỡ tàu, và sau bữa trưa tôi đã bảo bố tốt nhất hay là cứ đi ngay ra ga. Nhưng bố bảo tôi rằng vẫn còn sớm, rằng tàu đến 6 giờ tôi mới chạy và rằng tôi hình như chỉ muốn mau chsong rời xa bố mẹ hay sao ấy. Và mẹ vừa đi vào bếp với cái khăn mùi soa vừa bảo rằng mẹ bị cái gì rơi vào mắt.

Tôi không biết bố mẹ bị làm sao, bọn họ có vẻ buồn phiền lắm. Buồn phiền đến nỗi tôi không dám bảo bố mẹ rằng cổ tôi có một cái cục to chừng khi tôi nghĩ rằng tôi sẽ không được gặp bố mẹ trong gần một tháng liền. Nếu tôi nói ra tôi chắc rằng bố mẹ lại trêu tôi và mắng tôi cũng nên.

Tôi không biết làm gì trong khi chờ đến giờ ra tàu, và mẹ chẳng hài lòng khi tôi đổ lộn cái vali ra để tìm mấy hòn bi ở dưới đáy.

- Thằng bé sốt ruột quá rồi đấy, mẹ nói với bố. Co khi mình đi ngay lại hơn anh ạ.

- Nhưng còn hơn một tiếng rưỡi nữa tàu mới đến giờ tàu chạy cơ mà,

bố nói.

- Mặc kệ! mẹ nói. Mình đến sớm thì sân ga càng vắng và mình đỡ phải chen chúc với lai lộn xộn.

- Nếu em muốn thế, bố nói.

Ở ngoài ga, tất cả mọi người ai cũng đến sớm. Đâu đâu cũng toàn người là người, kêu gào với cả hò hét âm ỉ. Chúng tôi tìm mãi mới thấy một chỗ đỗ xe, cách ga rất xa và chúng tôi còn phải đợi bố quay lại xe lấy cái vali mà bố tưởng là mẹ đã lấy ra rồi. Vào ga rồi, bố bảo chúng tôi đứng cạnh nhau kéo lặc. Và rồi bố thấy một ông mặc đồng phục trông rất buồn cười vì ông này mặt đỏ tía tai, mũi lười trai đội lệch.

- Xin lỗi, anh cho hỏi , bố hỏi, đường tàu số 11 ở đâu?

- Anh sẽ thấy nó ở giữa đường số 10 và 12, ông kia đáp. Ít nhất là lúc này khi tôi đi qua, nó vẫn còn ở đấy.

- Này anh, anh hơi...bố nói; nhưng mẹ nói rằng không nên bực mình cũng như cái cọ làm gì, rằng chúng tôi cũng thừa sức tìm được đường tàu số 11.

Chúng tôi ra được đến đường tàu thì đã đầy nghẹt những người là người, và bố mua cho bố và mẹ ba vé tiền, hai cho lần đầu vào và một cho lần bố quay lại tìm cái vali để quên cạnh cái máy bán vé.

- Nào, bố nói, bình tĩnh nào. Chúng mình phải tìm toa Y.

Vì cái toa tàu gần cửa đến nhất là toa A nên chúng tôi phải đi bộ rất xa, mà cũng chẳng dễ gì vì đầy người, đầy những cái xe nhỏ chất vali hay giỏ hay cực rồi cả cái ô của ông béo mắc vào cái vọt vọt tôm của tôi và ông ta với bố vặc nhau, nhưng mẹ đã kéo tay bố làm cho cái ô của ông kia vẫn đang mắc vào cái vọt tôm của tôi rơi xuống. Nhưng mọi việc cuối cùng vẫn rất ổn, bởi vì ga ồn quá nên cả ai ra nghe ông kia nói gì.

Trước toa Y, có hàng đông những thằng trạc tuổi tôi, các bố, các mẹ và ông cầm cái biển đề "Trại Xanh": đó chính là tên cái trại hè mà tôi tới. Mọi người đều la hét. Cái ông cầm biển có một danh sách trong tay, bố nói tên tôi cho ông ta và ông ấy hét lên: "Này Lestouffe! Thêm một chú cho đội của cậu này!"

Và chúng tôi thấy đi tới một anh lớn, ít ra cũng khoảng mười bảy tuổi gì đó, như anh của thằng Eudes bạn tôi, cái anh hay dạy nó đâm bốc ấy.

- Chào Nicolas, anh lớn kia nói. Tên anh là Gérard Lestouffe, anh là đội trưởng của đội ta. Còn đội ta là đội Mắt Báo.

Và anh chìa tay ra cho tôi bắt, hết sẩy thật.

- Chúng tôi giao Nicolas cho cậu đấy, bố vừa cười vừa nói.

- Cô chú đừng lo, đội trưởng của chúng tôi nói; khi cậu ta quay về cô chú chẳng nhận ra được nữa đâu.

Và rồi mẹ lại bị cái gì đó bay vào mắt và mẹ lại phải rút mùi soa ra.

Một bà tay dặt thẳng nhỏ nom y như thằng Agnan, nhất là vì đôi kính, đến gần đội trưởng của tôi và nói với anh ấy:

- Trông cậu hơi quá trẻ để nhận trách nhiệm trông coi mấy đứa trẻ đấy nhỉ?

- Không thưa cô, đội trưởng của tôi đáp. Cháu đã có bằng hướng đạo chuyên nghiệp, cô đừng lo.

- Phải rồi, bà kia bảo, thôi thì... Thế các anh định nấu nướng như thế nào?

- Cô bảo gì cơ ạ? đội trưởng của tôi hỏi.

- Vâng, các anh nấu ăn với bơ hay với dầu ăn, hay là bằng mỡ? Vì tôi nói cho anh biết, là thằng bé nhà tôi không ăn được mỡ đâu đấy. Nếu anh muốn nó ốm thì cứ cho nó ăn mỡ là biết ngay!

- Nhưng thưa cô... đội trưởng nói.

- Với lại, bà kia nói, phải cho nó uống thuốc trước khi ăn và nhất là không được ăn mỡ; bắt nó ăn mỡ đến phát ốm ra rồi thì còn cho uống thuốc làm gì. Và lại nhớ trông cho kỹ đừng để nó ngã trong lúc leo núi đấy.

- Leo núi ấy ạ? đội trưởng của tôi hỏi, leo núi nào cơ ạ?

- À thì leo lúc các anh lên núi ấy! bà kia đáp.

- Núi nào ạ? đội trưởng của tôi nói. Chúng cháu đi Plage-les-Trous, làm gì cso núi nào ở đấy đâu.

- Lại còn thế nữa! Plage-les-Trous? bà kia kêu lên. Người ta bảo tôi là bọn trẻ sẽ đi Sapins-les-Sommets kia mà! Tổ chức cái kiểu gì vậy! Hay nhỉ! tôi đã bảo là anh còn trẻ quá mà...

- Tàu đi Sapins-les-Sommets ở đường sắt số 4, thưa bà, một ông mặc đồng phục đi ngang qua nói. Bà đi nhanh nhanh lên, ba phút nữa tàu chạy.

- Ôi giờ ời! bà kia nói, thế tôi không kịp dặn dò gì họ nữa à!

Và bà ta chạy đi cùng với các thằng trông như thằng Agnan.

Thế rồi chúng tôi nghe thấy một tiếng còi to và tất cả mọi người vừa lên tàu vừa la hét, và cái ông mặc đồng phục đi đến gặp ông mang biển và yêu cầu ông này ngăn ngay thằng nhãi ngu xuẩn nào nghịch còi để làm loạn cả lên thế này. Thế rồi có những người lại nhao xuống tàu, và thật chẳng dễ gì bởi vì có những người leo lên. Các bố, các mẹ cứ gào lên các thứ, bảo rằng không được quên viết thư, bảo rằng mặc cho ấm và rằng đừng có nghịch bậy. Có những thằng khóc và những thằng khác bị mắng vì chúng nó chơi bóng trên sân ga, thật là kinh khủng. Thậm chí người ta chẳng nghe thấy cái ông mặc đồng phục huýt còi, huýt đến nổi mặt đỏ lựng, như thể ông ấy vừa đi nghỉ về. Mọi người ôm hôn chia tay loạn xạ và con tàu đưa chúng tôi ra biển.

Còn tôi, tôi nhìn qua cửa sổ thấy bố tôi và mẹ tôi, tất cả các ông bố, tất cả các bà mẹ đang vẫy vẫy tạm biệt chúng tôi bằng mùi soa. Tôi thấy khó ở. Thật là không phải, chúng tôi mới là người đi, thế mà bọn họ lại có vẻ mệt hơn chúng tôi nhiều mới lạ chứ. Tôi hơi muốn khóc, nhưng rồi tôi thôi, bởi vì xét cho cùng, nghỉ hè là để chơi bời, tất cả rồi sẽ ổn thỏa.

Thế còn về cái vali, bố mẹ chắc chắn sẽ xoay xở để gửi cho tôi bằng một chuyến tàu khác.

— — — — —

Nicolas đi trại hè một mình như người lớn, và nếu như đã có một lúc yếu đuối khi thấy bố mẹ trở nên bé tí tẹo ở đằng kia, mãi đầu đường sắt ở nhà ga, thì Nicolas sẽ

**tươi tỉnh lại như bản tính của cậu, khi
nghe hiệu lệnh tập hợp của đội mình.**

DỪNG CẢM LÊN!

Chuyến tàu rất ổn; đi hết một đêm mới tới chỗ mà chúng tôi đến. Ở trong toa, đội trưởng của chúng tôi tên là Gérard Lestouffe và tính hơi bị hay, bảo chúng tôi đi ngủ và phải ngoan cho khỏe người khi đến trại vào sáng mai. Anh ấy nói rất đúng. Tôi nói đội trưởng của chúng tôi bởi vì người ta đã giải thích rằng chúng tôi được chia thành từng đội mười hai người với một đội trưởng. Đội chúng tôi tên là “Mất Bão”, và đội trưởng của chúng tôi bảo chúng tôi rằng hiệu lệnh tập hợp của chúng tôi là “Dừng cảm lên!”

Tất nhiên là làm sao mà ngủ được nhiều. Có một thằng cứ khóc suốt và nó nói rằng nó muốn về nhà với bố nó và mẹ nó. Thế là một thằng khác đã cười cợt và bảo thằng kia là đồ con gái. Thế là cái thằng đã khóc cho thằng kia một cái tát và cả hai đều khóc, nhất là khi đội trưởng bảo rằng sẽ cho chúng nó ra đứng ngoài hành lang tàu nếu chúng nó còn tiếp tục. Thế rồi chính cái thằng đầu tiên lôi đồ ăn thức uống trong vali ra đã làm cho cả lũ phát đói theo và tất cả chúng tôi đều bắt đầu ăn. Và nhai như thế thì khó mà ngủ được, nhất là bánh mì khô, kêu sào sạo và đầy những vụn. Thế rồi từng thằng, từng thằng lũ lượt đi ra cuối toa, và có một thằng đi mãi không về, làm đội trưởng phải đi tìm nó, và hóa ra nó không về là vì cửa toa lét bị kẹt, và lại phải gọi ông soát vé đến để mở cửa, và tất cả mọi người đều phát bực vì cái thằng ở bên trong cứ khóc lóc và gào lên rằng nó sợ, và rằng nó biết làm sao đây nếu tàu mà vào ga, bởi vì đã có biển ghi rõ ràng rằng cấm không được ở trong toa lét khi tàu vào ga.

Thế rồi khi cái thằng đấy vừa ra được, nó đã bảo chúng tôi ở trong đấy thích cực, đội trưởng bảo cả lũ chúng tôi quay trở về buồng của chúng tôi, và thế là chỉ để tìm lại cho đúng buồng thôi đã sinh chuyện to, bởi vì tất cả mọi thằng đều đã chạy ra khỏi buồng của chúng nó, nên chẳng ai biết buồng nào của đội nào nữa, và tất cả bọn cứ chạy loạn cả lên và mở các cửa. Và có một ông đã thò hẳn cái đầu đỏ lừ ra khỏi buồng của ông ta và nói rằng nếu

chúng tôi không im bớt mồm đi ông ấy sẽ kiện lên Tổng Cục Đường Sắt, ở đây ông ta có một anh bạn làm to kinh lên được.

Chúng tôi luân phiên nhau ngủ, và sáng hôm sau chúng tôi đã đến Plages-Trous, nơi đã có xe chờ sẵn để đưa chúng tôi về trại. Đội trưởng của chúng tôi, anh ấy hay kinh khủng, chẳng có vẻ gì là mệt. Ấy thế mà cả đêm, anh ấy chạy suốt trong toa, ba lần tìm người mở cửa toa lét; hai lần để lòi hai thằng bị kẹt trong đó ra, một lần để lòi cái ông có bạn làm to ở Tổng Cục Đường Sắt, ông này đã đưa anh ấy một cái danh thiếp để cảm ơn.

Lên xe rồi, cả lũ chúng tôi cùng kêu gào và đội trưởng bảo chúng tôi rằng thay vì kêu, chúng tôi hát thì hay hơn. Và anh cho chúng tôi hát những bài hát hết sảy, một bài về cái ngôi nhà cao tít trên núi, và một bài về đám sỏi đá trên các con đường. Thế rồi sau đó, đội trưởng bảo chúng tôi rằng thực ra anh ấy thích nghe chúng tôi kêu gào hơn, và rồi chúng tôi đến trại.

Đến đây thì tôi hơi thất vọng một tí. Trại rất đẹp, tất nhiên rồi: có cây cối, có hoa, nhưng không có lều. Chúng tôi sẽ ngủ trong các căn nhà bằng gỗ, tiếc thật đấy, bởi vì chúng tôi cứ tưởng là chúng tôi sẽ sống trong kèo như người da đỏ, và như thế thì hay hơn nhiều. Chúng tôi được dẫn tới giữa khu trại, ở đó có hai ông đang đợi. Một không có tóc và một thì có kính, nhưng cả hai đều có quần soóc. Ông không có tóc nói với chúng tôi:

- Các em, tôi rất vui mừng được đón các em đến Trại Xanh, nơi tôi tin chắc rằng, các em sẽ qua một kì nghỉ hè tuyệt diệu, trong bầu không khí lành mạnh và tình bạn thẳng thắn, nơi các em sẽ được rèn luyện cho chính tiền đồ của các em, trong khuôn khổ kỷ luật được chấp nhận. Tôi là Rateau, chỉ huy trưởng của trại, và tôi xin giới thiệu Ông Genou, quản trị trại, người đôi khi sẽ yêu cầu các em hỗ trợ trong công việc quản lý trại. Tôi tin tưởng các em sẽ tuân thủ theo lời của các anh lớn cũng chính là các đội trưởng của các em, và bây giờ họ sẽ đưa các em về nhà của mình. Và sau mười phút, sẽ tập trung để ra bãi biển, cho buổi tắm đầu tiên.

Và rồi có ai đó đã kêu lên: “Hoan hô Trại Xanh!” và hàng đông thẳng đã kêu lên “Hoan hô!”. Ba lần như thế. Rất ngộ!

Đội trưởng đã đưa mười hai thằng đội Mất Bão, đội chúng tôi, đến tận nhà. Anh ra lệnh cho chúng tôi dọn giường, thu xếp đồ đạc và mặc đồ bơi vào và anh ấy sẽ quay lại tìm chúng tôi trong tám phút nữa.

- Được rồi, một thằng to con nói, tao xí cái giường cạnh cửa.
- Tại sao ạ, thừa mà? Một thằng khác hỏi.
- Vì tao nhìn thấy nó trước và vì tao khỏe hơn lũ chúng mày, có thể thôi, thằng to con nói.
- Này không nhé, thừa mà, một thằng khác gáy lên, cái giường cạnh cửa là của tao, tao ngồi lên đây rồi!
- Tao cũng thế, tao ngồi lên đây rồi! hai thằng khác kêu lên.
- Chúng mày biến ngay, kéo tao kiện đấy, thùng to con kêu lên.

Chúng tôi có đèn tám đĩa trên cái giường và chúng tôi bắt đầu tát nhau vài phát thì đội trưởng của chúng tôi đi vào, mặc đồ bơi, với hàng đồng cơ bắp các chỗ.

- Thế nào, anh ấy hỏi. Cái kiểu gì thế này hả? Các em vẫn còn chưa mặc đồ bơi vào à? Các em làm ồn hơn tất cả các nhà khác cộng lại đấy! Nhanh lên nào!
- Đó là vì chuyện cái giường của em... thằng to con bắt đầu trình bày.
- Thôi chúng ta sẽ bàn chuyện giường sau, đội trưởng nói, giờ thì mặc đồ bơi vào. Tất cả chỉ còn đợi có đội ta tập hợp thôi đấy!
- Em không muốn cởi quần áo trước mặt mọi người! Em muốn về nhà với bố và mẹ! một thằng nói và nó bắt đầu gào khóc.
- Thôi nào! Thôi nào! Đội trưởng nói. Paulin, nhớ hiệu lệnh tập hợp của đội mình là gì không: “Dừng cảm lên” cơ mà. Mà bây giờ em là người lớn rồi, có phải trẻ con nữa đâu.
- Có! Em là trẻ con! Em là trẻ con! Em là trẻ con ! thằng Paulin nói, và nó vừa lăn ra đất vừa khóc.
- Thừa đội trưởng ! tôi nói, em không mặc đồ bơi được, bởi vì bố mẹ em quên không đưa vali cho em lúc lên tàu ạ.

Đội trưởng đưa hai tay lên cọ má và rồi anh ấy nói rằng chắc sẽ có bạn nào đó sẵn lòng cho tôi mượn một cái quần bơi.

- Không thừa anh, một thằng nói. Mẹ em bảo là không được cho ai mượn đồ.
- Đồ ki bo ! Tao không thèm mượn của mày ! tôi nói. Và bốp, tôi cho nó một cái tát.
- Có ai tháo giày hộ tớ một cái ? một thằng khác hỏi.
- Đội trưởng ! Đội trưởng ! một thằng kêu lên. Mút đồ hết ra vali của em rồi, em làm gì bây giờ.

Thế rồi chúng tôi chẳng ai thấy đội trưởng đâu nữa cả.

Khi chúng tôi ra ngoài, tất cả chúng tôi đều mặc quần bơi ; có một thằng hết sẩy tên là Bertin cho tôi mượn một cái quần ; chúng tôi là bọn ra tập trung sau cùng. Trông buồn cười đáo để, vì cả trại toàn quần bơi là quần bơi.

Người duy nhất không mặc quần bơi là đội trưởng của chúng tôi. Anh ấy mặc com lê, áo vest, đeo cà cạt, xách vali. Ông Rateau đang nói chuyện với anh ấy, và ông ấy nói :

- Hãy nghĩ lại đi, anh bạn ; toi chắc chắn rằng cậu sẽ có cách thu phục được chúng. Dừng cảm lên !

Cuộc sống trong trại đi vào ổn định ; cuộc sống sẽ biến Nicolas và các bạn thành những người đàn ông thực thụ. Kể cả đội trưởng Gérard Lestouffe của chúng cũng thay đổi kể từ ngày đến trại ; và nếu đôi khi một chút chán nản có làm ánh mắt trong sáng của anh oải đi, thì ngược lại, anh đã học được cách tự kiềm chế, để cơn kinh hoàng không tóm được anh...

TẮM BIỂN.

Trong trại hè của tôi, hàng ngày chúng tôi đã làm hàng đồng việc :

Buổi sáng, chúng tôi dậy lúc 8 giờ. Nhanh nhanh, phải mặc ngay quần áo, và rồi chúng tôi ra sân tập trung. Và rồi chúng tôi tập thể dục, một hai, một hai, và rồi sau đó, chúng tôi chạy đi đánh răng rửa mặt, và chúng tôi đưa này té hàng đồng nước vào mặt đưa kia thích ra phết. Sau đó, những thằng trực nhất phải nhanh chân đi lấy đồ ăn sáng và ăn sáng ngon kinh lên được, với rất nhiều bánh mì quét ! Khi chúng tôi ăn sáng rất nhanh xong, chúng tôi lại chạy về nhà để gấp chăn màn, nhưng không phải làm như mẹ làm ở nhà ;

chúng tôi chỉ gấp khăn trải giường và chần lại làm tư và chúng tôi xếp trên đệm là xong. Sau đó phải đi dọn dẹp, quét dọn nhà cửa, đi làm các thứ cho ông Genou quản trị trại, và rồi tập trung, phải chạy thật nhanh, sau đó chúng tôi ra bãi biển để tắm. Sau đó lại tập rung lần nữa và chúng tôi quay về trại ăn trưa và lúc ấy đúng là hết sẩy bởi vì chúng tôi bao giờ cũng đói mèm. Sau bữa trưa, chúng tôi hát những bài : “ Đi qua vùng Lorraine với đôi guốc mộc” và « Các thủy thủ của chúng ta ». Và rồi cần phải đi ngủ trưa ; cũng không thích lắm nhưng đó là bắt buộc, bất kể chúng tôi viện lý do gì. Trong giờ ngủ trưa đội trưởng canh chừng chúng tôi và kể chuyện cho chúng tôi nghe. Và rồi lại tập hợp và chúng tôi lại quay ra bãi biển,

chúng tôi tắm, lại tập hợp và chúng tôi về trại ăn tối. Sau bữa tối, chúng tôi lại hát, thỉnh thoảng quanh một đồng lửa to,, và nếu chúng tôi không có trò gì chơi đêm, chúng tôi sẽ đi ngủ và phải tắt ngay đèn và ngủ. Phần còn lại trong ngày, chúng tôi muốn làm gì thì làm.

Tôi ấy à, thứ tôi thích nhất là đi tắm biển. Tất cả chúng tôi đi cùng với các đội trưởng và bãi biển là dành cho chúng tôi. Không đến mức là những người khác không có quyền đến bãi biển này, nhưng mà họ có đến rồi họ cũng lại đi. Có thể là vì chúng tôi gây ồn ào quá và vì chúng tôi chơi hàng đồng thứ trên bãi biển.

Chúng tôi được chia thành từng đội. Đội tôi tên là đội Mắt Báo ;chúng tôi có mười hai đứa, chúng tôi có một anh đội trưởng hết sẩy và hiệu lệnh tập hợp của chúng tôi là « Dũng cảm lên ! ». Đội trưởng tập hợp chúng tôi lại quanh anh ấy và rồi anh ấy bảo chúng tôi : « Được rồi, anh không muốn có sơ suất gì đâu đấy. Các em sẽ đi cả nhóm cùng nhau và các em không được ra xa bờ quá. Nghe còi thổi là phải quay lên bờ. Tất cả đều phải lên ! Cấm không được ngụp lặn dưới nước ! Anh trái lệnh sẽ bị phạt không cho đi tắm nữa. Rõ chưa ? Đi nào, không cần khởi động, tất cả xuống nước ! » Và rồi đội trưởng của chúng tôi thổi một phát còi to tướng và tất cả chúng tôi cùng với anh ấy ào xuống

nước. Nước lạnh thật, và nó gợn sóng, và tóm lại là hết sảy !

Và rồi chúng tôi thấy rằng không phải tất cả đội đều ở dưới nước. Trên bãi biển vẫn còn một thằng đang khóc lóc và nói rằng nó muốn về nhà với bố nó và mẹ nó.

- Nào Paulin, tới đây, đội trưởng của chúng tôi kêu lên.

- Không, thằng Paulin kêu lên. Em sợ lắm ! Em muốn về nhà với bố em và mẹ em ! Và nó vừa lăn ra cát vừa kêu gào rằng nó thật bất hạnh.

- Thôi được, đội trưởng nói, các em ở nguyên cả nhóm ở đây và đừng có đi đâu. Anh sẽ lên chỗ cậu bạn kia.

Và đội trưởng đi lên bờ, và anh ấy tới nói chuyện với Paulin.

- Sao nào, nhóc, đội trưởng bảo nó, không được sợ chứ.

- Có được sợ ! thằng Paulin gào lên. Có được sợ !

- Chẳng có gì nguy hiểm cả, đội trưởng nói. Đi nào, đưa tay cho anh, chúng ta sẽ cùng xuống nước và anh sẽ không rời tay em đâu mà sợ.

**Thằng Paulin vừa khóc vừa đưa tay cho anh ấy và anh ấy kéo nó xuống nước. Khi chân nó mới chạm nước nó đã kêu lên :
« Ui ! Ui ! Lạnh quá ! Em sợ ! Em chết mất ! Ui ! Ui ! »**

- Nhưng anh đảm bảo là không có gì..., đội trưởng bắt đầu lên tiếng ; và rồi anh tròn hai mắt và anh hét lên :

- Đứa nào đang bơi kia, gần cái phao dây ?

- Thằng Crépin ạ, một thằng trong đội nói ; nó bơi kinh lắm, nó đánh cuộc với chúng em là nó sẽ bơi đến tận phao dây .

Đội trưởng buông tay thằng Paulin và anh ấy bắt đầu chạy trong nước rồi vừa bơi vừa kêu lên : « Crépin! Quay lại đây! Ngay lập tức ! » và tuýt còi, nhưng ở trong nước còi kêu bà lụp bà lụp. Và thằng Paulin bắt đầu gào lên : « Không được để em một mình ! Em chết đuối mất ! Ui ! Ui ! Bố ơi ! Mẹ ơi ! Ui ! » và vì chỉ mới có

hai chân nó ở trong nước, trông nó thật là nhẵn.

Đội trưởng quay trở lại cùng với Crépin, cái thằng rất tức vì đội trưởng đã bắt nó lên và cứ ở nguyên trên bãi biển. Và rồi đội trưởng bắt đầu đếm chúng tôi, và việc đó chẳng dễ mấy, bởi vì trong lúc anh ấy không có đó, chúng tôi cũng hơi bị tản đi mỗi đứa một chỗ, và vì đội trưởng đã đánh mất còi trong khi đuổi theo thằng Crépin, anh ấy bắt đầu hét lên : « Đội Mắt Báo ! Tập hợp ! Đội Mắt Báo ! Dững cảm lên ! Dững cảm lên ! »

Và rồi đội trưởng khác đi đến và bảo anh ấy : « Này Gérard, cậu gào bé tí đi được không, quân tớ không nghe được tớ thôi

còi nữa đấy ! » Và phải nói là các đội trưởng làm ầm ĩ kinh lên được với các kiểu thổi còi, hò hét và kêu gọi của họ. Và rồi đội trưởng lại đếm chúng tôi, anh ấy thấy chúng tôi vẫn còn đủ cả và anh ấy tổng thẳng Gualbert lên bờ với thẳng Crépin, vò thẳng này nước ngập đến cằm và nó gào lên : « Tôi bị rơi xuống hố ! Cứu tôi với ! Tôi bị rơi xuống hố ! » Nhưng thật ra là nó khuyu chân xuống. Cái thẳng Gualbert này nhắng thật

Và rồi các đội trưởng thấy sáng nay tám thế là quá đủ và bọn họ bắt đầu kêu gào và thổi còi : « Các đội tập trung trên bãi biển ! » Chúng tôi đứng thành hàng và đội trưởng đếm chúng tôi : «Mười một ! anh ấy nói. Còn thiếu một ! » Và thẳng thiếu

chính là Paulin, cái thằng cứ ngồi trong nước và không chịu đi lên.

**- Em muốn ngồi trong nước ! nó kêu lên.
Lên bờ lạnh lắm ! Em muốn ngồi đây cơ !**

Đội trưởng có vẻ bức mình, lấy tay lôi nó lên bờ, và thằng Paulin cứ gào lên rằng nó muốn về nhà với bố nó, mẹ nó và cứ ở trong nước. Và rồi khi đội trưởng đếm chúng tôi lại lần nữa, anh ấy thấy vẫn thiếu một.

- Thằng Crépin ạ, chúng tôi bảo anh ấy.

- Nó lại không xuống nước đấy chứ, trông anh ấy đã tái mét.

Nhưng đội trưởng đội bên cạnh chúng tôi đã bảo anh ấy : «Bên đội tớ thừa một đứa, có phải là quân nhà cậu không ? » Và đúng là Crépin, cái thằng đang đi nói chuyện với một thằng đang có thanh sô sô la.

Khi đội trưởng trở lại cùng thằng Crépin, anh ấy lai đếm chúng tôi lần nữa, và anh ấy thấy chúng tôi có tới mười ba.

- Ai không thuộc đội Mắt Báo ? đội trưởng hỏi.

- Em ạ, một thằng nhỏ chúng tôi không quen đáp.

- Thế cậu thuộc đội nào, đội Đại bàng con hay Báo Gấm ?

- Không, thằng nhỏ nói, em ở khách sạn Cảnh Biển đẹp. Bố em là cái ông đang ngủ trên đê kia kìa.

Và cái thằng nhỏ đó gọi : « Bố ơi ! Bố ơi ! » Và cái ông đang ngủ ngóc đầu dậy và rồi rất chậm rãi đi về phía chúng tôi.

- Lai thêm chuyện gì nữa đây, Bobo ? ông ta hỏi.

Thế là đội trưởng chúng tôi nói :

- Nhóc nhà chú chơi với bọn trẻ của chúng cháu. Hình như em nó thích trại hè thì phải.

Vậy là ông kia nói :

- Đúng thế, nhưng tôi không đời nào cho nó đi cả. Tôi không muốn làm cậu phật ý, nhưng không có bố mẹ đi cùng, tôi có cảm tưởng bọn trẻ không được trông coi tí gì.

Có một thứ mà ông Rateau chỉ huy trưởng trại hè, rất thích, không kể bọn trẻ, đó là đi dạo trong rừng. Chính vì thế nên ông Rateau nóng lòng chờ đến hết bữa ăn tối để thuyết trình cái ý tưởng của ông...

ĐÌNH BOURRASQUES

Hôm qua sau bữa ăn tối, ông Rateau, là chỉ huy cái trại hè chỗ bố mẹ tôi gửi tôi đến (và đó là một sáng kiến hết sảy), đã tập hợp tất cả chúng tôi và nói:

"Ngày mai, tất cả chúng ta sẽ đi dã ngoại trên đỉnh Bourrasques. Đi bộ xuyên qua rừng, lưng đeo ba lô, như đàn ông thực thụ. Đó sẽ là một chuyến đi rất hay và sẽ là một kinh nghiệm thú vị cho các em."

Và ông Rateau bảo chúng tôi rằng chúng tôi sẽ đi từ rất sớm và rằng ông Genou, quản trị trại, sẽ phát cho chúng tôi suất ăn trưa trước khi xuất phát. Và thế là tất cả chúng tôi cùng hô: "Hoan hô, hoan hô, hoan hô!" Và chúng tôi đi ngủ hết sức kích động.

Sáng hôm sau, 6 giờ, đội trưởng vào nhà đánh thức chúng tôi dậy, và anh ấy đã gặp rất nhiều vất vả.

- Đi giày đi dã ngoại vào và lấy thêm cả một cái áo len, đội trưởng bảo chúng tôi. Và không được quên cái túi cất đồ ăn trưa. Dem theo cả bóng chuyền nữa.

- Đội trưởng, đội trưởng, thằng Bertin nói, em đem theo máy ảnh đi được không?

- Tất nhiên rồi, Bertin, đội trưởng nói, như vậy em có thể chụp cả đội chúng ta trên đỉnh Bourrasques. Đó sẽ là một kỉ niệm hết ý.

- Ê bọn mày, ê bọn mày, thằng Bertin kêu lên rất chi là ta đây, bọn mày nghe thấy chưa? Tao sẽ chụp ảnh đấy!

- Mày là thằng huênh hoang, mày và cái máy ảnh của mày, với lại tao sẽ không để mày chụp ảnh tao. Tao sẽ cự quậy.

- Mày nói như vậy về máy ảnh của tao bởi vì là mày ghen tị, thằng Bertin nói, bởi vì mày làm gì có máy ảnh!

- Tao mà lại không có máy ảnh? Thằng Crepin nói, chết cười cái thằng này! Ở nhà tao, tao còn có cái máy ảnh xịn hơn gấp vạn lần của mày.

- Mày là đồ nói dối với lại đồ ngu, thằng Bertin nói; và chúng nó bắt đầu đánh nhau, nhưng chúng nó đã dừng lại bởi đội

**trưởng bảo là nếu chúng nó còn tiếp tục
giở trò, chúng nó sẽ không được đi lên
đỉnh Bourrasques.**

**Và rồi đội trưởng giục chúng tôi nhanh lên
vởi vì nếu không chúng tôi muộn tập hợp
mất.**

**Chúng tôi ăn một bữa sáng đầy và sau đó
chúng tôi xếp hàng trước nhà bếp chỗ ông
Genou phát cho mỗi đứa một suất ăn trưa
và một quả cam. Việc này mất khá nhiều
thời gian và ông Genou bắt đầu có vẻ bức
dọc. Nhất là khi thằng Paulin hé miếng
bánh mì ra và nó nói:**

- Bác ơi, có mỡ.

- Thì sao, cháu cứ việc ăn thôi, ông Genou nói.

- Ở nhà, thằng Paulin nói, mẹ cháu không bao giờ cho cháu ăn mỡ, với lại cháu cũng không thích.

- Thế thì cháu cứ việc bỏ mỡ ra thôi, ông Genou nói.

- Nhưng bác vừa bảo cháu ăn cơ mà, thằng Paulin nói. Thật là bất công! Cháu muốn về nhà bố cháu và mẹ cháu. Và nó bắt đầu khóc lóc.

Nhưng chuyện cũng ổn thỏa, bởi vì Gualbert, cái thằng đã kịp xơi mỡ trong bánh nó, đã đổi bánh của nó cho thằng Paulin.

Chúng tôi ra khỏi khu lán trại, đi đầu là ông Rateau, và sau ông ấy là từng đội với các đội trưởng. Đúng như một cuộc duyệt binh thật; người ta cho chúng tôi hát hàng đồng thứ và chúng tôi hát rất to vì chúng tôi rất hãnh diện. Điều đáng tiếc là vì lúc đó sớm quá, chẳng có ai ra xem chúng tôi cả, nhất là khi chúng tôi đi qua những khách sạn có khách đến nghỉ hè. Dầu sao cũng vẫn có một cửa sổ mở ra và một ông đã kêu lên:

- Các người có hơi bị điên hay không mà gào lên như thế vào cái giờ này.

Và rồi một cửa sổ khác cũng mở ra và một ông khác kêu lên:

- Chính là ông đấy hả, ông Patin, ông hú lên như thế hả? Cả ngày chúng tôi chịu đựng lũ nhãi nhà ông chưa đủ hay sao?

- Đừng có ra vẻ ta đây chỉ vì ông gọi thêm đồ ăn ngoài nhé, Lanchois! ông đầu tiên hét lên. Và rồi một cái cửa sổ khác mở ra và một ông khác bắt đầu hét lên các thứ, nhưng chúng tôi không biết là thứ gì, bởi vì chúng tôi đã đi xa rồi, và mới lại hát to thế thì khó nghe lắm.

Và rồi chúng tôi ra khỏi đường cái và chúng tôi đi qua cánh đồng, và nhiều thằng không muốn đi qua bởi vì có ba con bò; nhưng người ta bảo chúng tôi rằng chúng tôi là đàn ông rồi, không ai lại đi sợ bò và người ta bắt chúng tôi phải đi qua.

Lúc ấy, những người duy nhất còn hát là ông Rateau và các đội trưởng. còn chúng tôi, chúng tôi lại đồng thanh hát theo khi chúng tôi ra khỏi cánh đồng và đi vào rừng.

Rừng ấy à, đúng là hết sảy, với hàng đồng và hàng đồng cây cối, như chưa bao giờ bạn thấy như thế. Có nhiều lá rậm đến mức chúng tôi không nhìn thấy trời và chẳng còn tí tẹo sáng nào, và thậm chí lại còn không có cả đường nữa. Chúng tôi phải dừng lại, vì thằng Paulin đã vừa lăn đùng ra đất vừa kêu la, rằng nó sợ bị lạc và sợ bị thú rừng ăn thịt.

- Nghe này, nhóc, đội trưởng của chúng tôi nói, em thật là không ai chịu nổi! Nhìn

các bạn mà xem, bọn nó có ai sợ đâu nào?

Và rồi có một thằng khác bắt đầu vừa khóc vừa nói rằng có, rằng nó có sợ, và có ba hoặc bốn thằng nữa cũng bắt đầu khóc, nhưng tôi cho rằng có mấy thằng làm thế để trêu người.

Vậy là ông Rateau đã chạy tới và ông ấy tập trung chúng tôi quanh ông, chẳng dễ gì vì chung quanh có các cái cây. Ông giải thích cho chúng tôi rằng, chúng tôi phải hành động như người lớn và ông bảo chúng tôi rằng có hàng đồng cách để tìm lại đường đi. Trước hết là có cái la bàn, thế rồi mặt trời, thế rồi các ngôi sao, thế rồi rêu mọc trên cây, thế rồi ông đã đi đường

**này năm ngoái rồi, ông biết đường, và đùa
giỡn như thế đủ rồi, tiến lên!**

**Chúng tôi không tiến lên ngay được, bởi
vì phải tập hợp những đứa đã tản ra trong
rừng. Có hai thằng chơi trốn tìm; một
thằng người ta tìm ra được ngay, nhưng
thần kia thì phải gào lên "Hoãn" nó mới
chui ra từ sau gốc cây. Có một thằng khác
đi kiếm nấm, và ba thằng chơi bóng
chuyền và thằng Gualbert tụt mãi mới
xuống được cái cây nó leo lên xem có quả
anh đào hay không. Và khi đã hoàn toàn
đông đủ và chúng tôi sắp sửa đi tiếp thì
thằng Bertin kêu lên:**

**- Đội trưởng! Phải quay về trại thôi! Em
để quên máy ảnh mất rồi.**

Và bởi vì thằng Crepin phì cười, chúng nó bắt đầu đánh nhau, nhưng chúng nó đã dừng lại, vì đội trưởng chúng tôi quát: "đủ rồi! Nếu không sẽ đét dít!" Cả ũ chúng tôi rất ngạc nhiên; đây là lần đầu chúng tôi nghe thấy đội trưởng chúng tôi quát thế!

Chúng tôi đi rất, rất lâu trong rừng, chúng tôi bắt đầu thấy mệt, và rồi chúng tôi dừng lại. Ông Rateau gãi đầu và ông ấy tập hợp các đội trưởng xung quanh mình. Họ chỉ trở đủ thứ về nhiều hướng khác nhau, và tôi nghe ông Rateau nói: " Lạ thật đấy, chắc từ năm ngoái, họ đã chặt tĩa lại rừng rồi, tôi không thấy các điểm đánh dấu cũ nữa." Và rồi, cuối cùng, ông ấy cho một ngón tay vào mồm, ông ấy giơ nó lên trời và ông ấy lại tiếp tục bước đi và chúng tôi

theo sau ông ấy. Lạ nhất là ông ấy chưa hề kể cho chúng tôi nghe về phương cách tìm đường mới này.

Và rồi, sau khi đi chán chê, chúng tôi cuối cùng đã ra khỏi rừng và chúng tôi lại vượt qua cánh đồng. Nhưng lũ bò không còn ở đó nữa, dĩ nhiên bởi vì do trời bắt đầu mưa. Thế là chúng tôi chạy lên đường cái, và chúng tôi chui vào một cái gara sửa ô tô, nơi chúng tôi ăn bữa trưa, chúng tôi hát và chúng tôi nghịch tha hồ. Và rồi, khi mưa tạnh, trời đã muộn lăm, chúng tôi quay về trại. Nhưng ông Rateau bảo chúng tôi rằng ông ấy vẫn chưa chịu thua đâu, rằng ngày mai hoặc là ngày kia, chúng tôi lại đi lên đỉnh Bourrasques.

Bằng ô tô ...

Mẹ yêu quý, bố yêu quý,

Con rất ngoan, con ăn được mọi thứ, con chơi vui và con muốn rằng
bố mẹ viết một lá thư cho ông Rateau để bảo ông ấy rằng con không
phai ngủ trưa, như cái thư mà con đã đưa cho cô giáo cái lần bố và con
không làm được bài tính đồ ấy ...

(Trích thư Nicolas gửi cho bố mẹ)

NGỦ TRƯA

Điều mà tôi không thích ở trại hè là ngày nào cũng thế, sau bữa trưa,

tất cả chúng tôi đều phải ngủ. Và ngủ trưa là bắt buộc, kể cả ta có bịa ra đủ thứ lý do để không phải ngủ. Và thế thật bất công, chứ gì nữa, xét cho cùng, với vì sau buổi sáng lúc chúng tôi dậy, chúng tôi đã tập thể dục, rửa mặt đánh răng, dọn giường, ăn sáng, đi ra bãi biển, tắm tấp và chơi trên cát thật sự chả có lý do gì để mà chúng tôi phải mệt và để chúng tôi phải đi ngủ trưa.

Ngủ trưa chỉ có độc một thứ hay, đó là đội trưởng chúng tôi đến để trông chừng chúng tôi ở trong nhà và anh ấy kể cho chúng tôi các câu chuyện để cho chúng tôi yên lặng, và điều này thật hết sảy.

- Được rồi! đội trưởng chúng tôi nói, tất cả lên giường, và đừng để tôi nghe thấy ai nói nữa.

Chúng tôi đều nghe lời, trừ thằng thằng Bertin chui xuống gầm giường.

- Bertin! Đội trưởng chúng tôi quát. Bao giờ cũng là em giở trò! Em là đứa khó chịu nhất trong đám, tôi còn lạ gì!

- Có gì đâu, đội trưởng, thằng Bertin nói, em tìm dép mà.

Bertin là thằng bạn của tôi, và đúng nó là thằng khó chịu nhất; nghịch cùng với nó rất khoái!

Khi thằng Bertin đã đi nằm như những đứa khác, đội trưởng bảo chúng tôi đi ngủ đi và chớ có làm ồn ảnh hưởng đến các nhà khác.

- Kể một chuyện đi, đội trưởng! Kể một chuyện đi! tất cả chúng tôi kêu lên.

Đội trưởng thở dài một cái rồi anh ấy bảo thôi được, đồng ý, nhưng phải giữ trật tự.

- Ngày xưa, ngày xưa, đội trưởng nói, ở một xứ sở xa xôi, có một ông vua rất tốt bụng, nhưng ông ấy lại có một tể tướng rất độc ác...

Đội trưởng dừng lại và anh ấy hỏi:

- Ai có thể nói tể tướng tên gì nào?

Thằng Bertin giơ tay lên:

- Nào Bertin? Đội trưởng hỏi.

- Em xin ra ngoài, thằng Bertin đáp.

Đội trưởng nheo mắt nhìn Bertin;anh ấy hít đầy hơi trong bụng, và rồi anh ấy nói,: "Được, đi đi, nhưng về ngay nhé," và thằng Bertin đi ra ngoài.

Và rồi đội trưởng tiếp tục đi dọc theo lối đi giữa các giường và kể cho chúng tôi nghe câu chuyện của anh ấy. Tôi phải nói rằng tôi thích chuyện có cao bồi, da đỏ hay phi công hơn. Đội trưởng cứ nói, nhưng chẳng đưa nào động cựa gì và hai mắt tôi cứ chập lại, và rồi tôi ngồi trên ngựa, ăn mặc như cao bồi, với những khẩu súng lục hết sảy bằng bạc giắt ở thắt lưng, và tôi chỉ huy hàng đồng cao bồi, bởi vì tôi là cảnh sát trưởng, và dân da đỏ chuẩn bị tấn công chúng tôi và có một tên kêu lên:" Bọn mày ời xem này! tao tìm thấy một quả trứng!"

Tôi ngồi bật dậy trên giường và tôi thấy thằng Bertin chạy vào trong nhà, tay cầm một quả trứng.

Cả lũ đều dậy để xem.

- Nằm xuống! Tất cả nằm xuống ngay! đội trưởng quát lên, mặt anh ấy có vẻ không hài lòng tí nào.

- Đội trưởng, anh bảo đây là trứng con gì? thằng Bertin hỏi.

Nhưng đội trưởng nói rằng không việc gì đến nó, và rằng nó phải đi để lại quả trứng ở chỗ nó đã lấy và rằng nó phải quay vào đi ngủ ngay. Và thằng Bertin lại đi ra cùng quả trứng.

Bởi vì chẳng đứa nào ngủ được nữa, đội trưởng lại tiếp tục kể cho chúng tôi nghe những câu chuyện của anh ấy. Chuyện cũng không tồi, nhất là cái đoạn nhà vua cải trang để đi xem người ta nghĩ gì về ông ta và gã đại tể tướng độc ác kinh lên được ấy đã tranh thủ chiếm chỗ của ông ta. Và rồi đội trưởng ngưng lại, và anh ấy nói:

- Không biết cái thằng ranh Bertin ấy làm gì thế nhỉ?

- Nếu anh muốn, đội trưởng em có thể đi tìm nó ạ, thằng Crepin nói.

- Được, đội trưởng nói, nhưng đừng có chậm trễ đấy.

Thằng Crepin ra ngoài, và nó lại chạy ù vào ngay.

- Đội trưởng, đội trưởng! thằng Crepin kêu lên, thằng Berrtin nó trèo lên cây và nó không xuống được nữa!

Đội trưởng chạy ra, và tất cả chúng tôi chạy theo sau ấy, thậm chí phải đánh thức cả thằng Gualbert, cái thằng đã ngủ và chẳng nghe thấy gì. Thằng Bertin đang ngồi trên một cành, tít ở trên cao một cái cây, và nó có vẻ khó chịu.

- Nó kia kìa, nó kia kìa, cả bọn chúng tôi đều kêu lên và chỉ trỏ.

- Trật tự, đội trưởng chúng tôi quát, Bertin em làm gì ở trên ấy?

- À, thằng Bertin nói, em đi để lại quả trứng vào chỗ em đã lấy, như anh bảo, và em đã lấy trong tổ nó ở đây. Nhưng khi trèo lên thì có một cành bị gãy và em không trèo xuống được nữa.

Và thằng Bertin bắt đầu khóc. Thằng Bertin này nó có cái giọng kinh khủng: khi nó khóc từ xa người ta đã nghe thấy. Và rồi, từ cái nhà cạnh gốc cây, bước ra một đội trưởng khác, và anh này rất cáu:

- Hóa ra cậu và đội cậu làm âm ỉ này giờ à? anh kia hỏi đội trưởng chúng tôi. Cậu đã đánh thức cả lũ nhà tớ, mà tớ vừa mới cho chúng nó

ngủ xong.

- Cậu làm nhàu cái gì, đội trưởng chúng tôi kêu lên, tớ có một thằng đang ở trên cây kia kia.

Đội trưởng kia nhìn và anh ta phì ra cười, nhưng không được lâu vì tất cả những thằng của đội anh ta đều đã ra khỏi ra khỏi nhà để xem có chuyện gì. Giờ thì có cả đóng người xung quanh cái cây.

- Quay vào nhà ngủ ngay! đội trưởng kia hét lên. Cậu đã thấy cậu gây ra việc gì chưa? Cậu chỉ có việc trông giữ cho kỹ lũ nhóc nhà cậu mà. Nếu không biết cách làm cho chúng tuân lệnh thì đừng có mà đi làm đội trưởng trại hè chứ!

- Tớ cũng muốn xem cậu thì thế nào! đội trưởng chúng tôi nói, với cả cái lũ nhóc nhà cậu, chúng nó làm ồn có kém gì lũ nhóc nhà tớ!

- Phải rồi, đội trưởng kia nói, nhưng cái chính lũ nhóc nhà cậu đã đánh thức lũ nhóc nhà tớ!

- Đội trưởng, em muốn xuống! thằng Bertin kêu lên.

Vậy là các đội trưởng thôi cãi nhau và bọn họ đi tìm một cái thang.

- Chắc phải hơi bị đàn mới bị kẹt trên cây như thế, một thằng ở đội kia nói.

- Việc gì đến mày hả? tôi hỏi.

- Chứ sao, một thằng khác ở đội kia nói. ai mà chả biết ở đội mày toàn những thằng ngu!

- Mày thử nhắc lại xem! ... thằng Gualbert kêu to.

Và vì thằng kia nhắc lại, chúng tôi bắt đầu choảng nhau.

- Ê bọn mày! Ê! chờ tao xuống được đã rồi hãy đánh! thằng Bertin kêu lên. Ê bọn mày!

Và rồi các đội trưởng chạy về cùng với cái thang và ông Rateau chỉ huy trại, mọi người cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì. Mọi người đều kêu gào thật là hết sẩy, các đội trưởng có vẻ rất tức, có lẽ tại vì thằng Bertin không chờ có thang cũng đã tụt được từ cây xuống, bởi nó nóng lòng muốn chơi cùng bọn tôi quá.

- Tất cả quay vào nhà, ông Rateau hét lên, và ông có cái giọng như của thầy Nước Lèo, thầy giám thị của chúng tôi ở trường.

Và chúng tôi lại về đi ngủ trưa.

Nhưng cũng chẳng lâu lắm, bởi vì đã đến giờ tập hợp, và đội trưởng của chúng tôi cho tất cả chúng tôi ra sân. Anh ấy có vẻ hài lòng. Tôi tin rằng anh ấy cũng không thích ngủ trưa.

Nhưng vẫn có chuyện rắc rối là thằng Bertin đã ngủ trên giường, và nó không muốn dậy.

Con yêu,

Bố mẹ hy vọng rằng con thật ngoan, con chịu ăn tất cả mọi thứ ở trại và con chơi vui. Về việc ngủ trưa, ông Rateau nói đúng đấy; con phải nghỉ ngơi, và sau

bữa trưa con cũng phải ngủ y như là sau bữa tối. Nếu cứ để tự ý con, bố mẹ còn lạ gì con nữa, cục cựa, con thậm chí còn muốn chơi cả đêm nữa. May mà có các anh chỉ huy ở đó trông nom con, và con phải luôn nghe lời các anh. Về bài toán đồ, bố nói rằng bố đã tìm ra lời giải rồi, nhưng bố muốn con tự làm bài ...

(Trích thư bố mẹ Nicolas gửi cho Nicolas)

TRÒ CHƠI ĐÊM

Tối hôm qua, trong lúc ăn tối, ông Rateau là chỉ huy trưởng của trại nói chuyện với các đội trưởng của chúng tôi và họ cứ vừa thì thầm

hàng đồng thứ vừa tỉnh thoảng nhìn chúng tôi. Thế rồi sau món tráng miệng - mút quả mâm xôi, ngon ghê - người ta bảo chúng tôi đi ngủ ngay.

Đội trưởng của chúng tôi đến gặp chúng tôi trong nhà, anh ấy hỏi là chúng tôi có ổn không, và rồi anh ấy bảo chúng tôi phải ngủ ngay, bởi vì chúng tôi sẽ cần phải có sức.

- Để làm gì hả đội trưởng? thằng Calixte hỏi.

- Rồi sẽ biết, đội trưởng nói, và rồi anh ấy bảo chúng tôi ngủ ngon và anh ấy tắt đèn.

Còn tôi, tôi cảm thấy rõ rằng đêm nay không giống như mọi khi, và tôi biết trước là tôi không ngủ được, tôi rất hay bị thế khi tôi cứ căng thẳng trước lúc lên giường.

Tôi thức dậy ngay tức thì khi nghe có tiếng kêu và nhiều tiếng còi.

- Trò chơi đêm! Trò chơi đêm! Tập hợp chơi đêm! Người ta hô to ở bên ngoài.

Chúng tôi đều ngồi dậy trên giường, trừ Gualbert cái thằng chẳng nghe thấy gì và vẫn ngủ, và thằng Paulin cái thằng đang sợ và khóc trong chăn và chúng tôi không nhìn thấy nó, nhưng chúng tôi nghe thấy tiếng nó kêu "hur hur hur , hur hur hur;; nhưng chúng tôi còn lạ gì nó và chúng tôi biết thừa là nó kêu rằng nó muốn về nhà với bố nó với cả mẹ nó vì lúc nào nó chẳng nói thế.

Thế rồi cửa phòng mở ra, và đội trưởng chúng tôi bước vào, anh ấy bật đèn và anh ấy bảo chúng tôi mặc ngay quần áo và tập trung ra để chơi đêm và phải mặc thêm áo len ấm vào. Thế là thằng Paulin thò đầu ra khỏi chăn và nó kêu lên rằng nó sợ ra ngoài ban đêm, và dù rằng thế nào đi chăng nữa bố nó và mẹ nó cũng không bao giờ cho phép nó ra ngoài vào ban đêm, và rằng nó sẽ không ra ngoài vào ban đêm.

- Được, đội trưởng chúng tôi nói, thế thì em cứ việc ở lại đây.

Thế là thằng Paulin vùng dậy và nó là thằng đầu tiên xong xuôi để ra ngoài, bởi vì nó nói rằng nó sợ ở trong nhà một mình và rằng nó sẽ

mách bố nó và mẹ nó.

Chúng tôi tập trung giữa khu trại và vì đêm đã rất khuya và trời rất tối, người ta đã thấp đèn, song chúng tôi cũng chẳng nhìn rõ gì mấy.

Ông Rateau đang chờ chúng tôi.

- Các em thân mến, ông Rateau bảo chúng tôi, chúng ta sẽ chơi một trò chơi đêm, ông Genou quản trị trại, mà tất cả chúng ta đều quý mến, đã đi trước với một lá cờ hiệu. Cần phải tìm ra ông Genou và đưa được cờ hiệu về trại. Các em sẽ hành động theo đội, và đội nào đem được cờ hiệu về sẽ được thưởng thêm phần sô cô la. Ông Genou đã để lại cho chúng ta vài dấu hiệu cho phép chúng ta tìm thấy ông ta dễ hơn; hãy nghe cho kỹ: "Tôi đi về hía Trung quốc, và đến trước một đồng ba hòn đá cuội to màu trắng ..." Này các cậu có trật tự trong lúc tôi nói được không hả?

Thằng Bertin cất cái còi vào trong túi nó và ông Rateau tiếp tục"

- "Và trước một đồng ba hòn đá cuội màu trắng, tôi đổi ý và tôi đi vào

rừng. Nhưng để khỏi lạc, tôi làm như Thăng Ngón Cái và ..." Tôi nói lần cuối cùng, các cậu có thôi ngay trò nghịch cái còi đi không?

- Ô! xin lỗi ông Rateau! một đội trưởng nói, tôi tưởng là ông nói xong rồi.

Ông Rateau thở dài một cái, và ông ấy nói:

- Được rồi, đó là những chỉ dẫn để các em tìm được ông Genou và còi hiệu nếu các em chứng tỏ được sự khôn khéo, sáng suốt và sáng tạo. Túng đội bám sát nhau, và ai giỏi hơn, người đó sẽ chiến thắng. Tiến lên!

Và các đội trưởng đã thổi hàng đồng phát còi, và tất cả mọi người bắt đầu chạy tứ phía, nhưng không ra khỏi trại, vì không ai biết đi đâu.

Chúng tôi thích kinh lên được, chơi đêm như thế này mới gọi là phiêu lưu chứ!

- Tao sẽ đi lấy cái đèn pin, thằng Calixte kêu.

Nhưng đội trưởng chúng tôi gọi nó lại.

- Đừng có đi đâu xa đội hình, anh ấy bảo chúng tôi. Các em hãy thảo luận với nhau xem nên bắt đầu tìm từ đâu. Và phải nhanh lên nếu như các em không muốn có đội khác tìm được ông Genou trước.

Cái đó thì tôi nghĩ chẳng có gì mà phải lo lắng quá, bởi vì tất cả lũ cứ chạy ngang chạy dọc kêu gào, nhưng đã có đứa nào ra khỏi trại đâu.

- Xem nào, đội trưởng chúng tôi nói. Nghĩ kĩ đi. Ông Genou nói rằng ông ấy đã đi về Trung quốc. Cái nước Phương Đông ấy nằm ở phía nào?

- Tao ấy à, tao có một cái bản đồ trên đấy có Trung quốc, thằng Crepin bảo chúng tôi. Chính dì Rosaline cho tao nhân dịp tao sinh nhật; cơ mà tao thích một cái xe đạp hơn.

- Tao ấy à, ở nhà tao có một cái xe đạp hết sảy, thằng Bertin nói.

- Xe đua à? tôi hỏi

- Đừng có nghe nó, thằng Crepin nói, nó bốc phét đấy.

- Thế nếu tao tát cho mày một phát thì có lẽ là bốc phét hử? thằng Bertin hỏi.

- Trung quốc nằm ở phía đông! đội trưởng chúng tôi kêu lên.
- Thế phía Đông ở đâu? một thằng hỏi.
- Ê, đội trưởng ơi, thằng Calixte kêu lên, thằng nà không phải đội mình! Nólaf gián điệp đấy!
- Em không phải là gián điệp, thằng kia kêu lên. Em thuộc đội Đại bàng con, và đaylaf đội giỏi nhất trại!
- Thế thì cậu đi về đội cậu đi, đội trưởng chúng tôi nói.
- Em không biết đội em đi đâu rồi, thằng kia nói và nó bắt đầu khóc.

Cái thằng này ngu thật, bởi vì đội của nó làm sao mà xa được, bởi lẽ đã có đũa nào ra khỏi trại đâu.

- Mặt trời, đội trưởng chúng tôi nói, mọc ở phía nào?
- Nó mọc ở phía thằng Gualbert, giường nó cạnh cửa sổ! Nó còn kêu là mặt trời làm nó thức giấc sớm, thằng Jonas nói.
- Ê, đội trưởng ơi, thằng Crepin kêu lên, thằng Gualbert không có mặt!
- Đúng vậy, thằng Bertin nói, nó có chịu dậy đâu. Thằng Gualbert ngủ kinh thật đấy, em sẽ đi gọi nó.
- Nhanh lên! đội trưởng bảo.

Thằng Bertin chạy đi và rồi nó quay lại nói rằng thằng Gualbert nó đang buồn ngủ và nó không muốn đi.

- Thôi kệ nó, đội trưởng nói. Cứ thế này chúng ta mất bao nhiêu thời gian rồi đấy!

Nhưng bởi vì đã có đứa nào ra khỏi trại đâu, nên chuyện đó cũng chẳng quan trọng.

Thế rồi ông Rateau đứng giữa trại bắt đầu kêu lên"

- Trật tự một tí đi nào! Các đội trưởng, giữ kỉ luật các đội! Tập hợp đội của mình đi và bắt đầu chơi!

Việc này mới là khó ra trò, bởi vì trong bóng tối chúng tôi hơi bị lẫn lộn lung tung. Trong đội chúng tôi có một thằng Đại Bàng và hai thằng Quả Cam. Còn thằng Paulin, chúng tôi nhanh chóng tìm ra nó chỗ hội Da đỏ, vì chúng tôi nhận ra cái kiểu nó khóc. Thằng Calixe đi do thám bên hội thợ Bẫy, hội này lại đang đi tìm đội trưởng của bọn nó. Chúng

tôi chơi rất chi là vui, và rồi trời đổ mưa rào kinh cực.

- Hoãn trò chơi! ông Rateau kêu lên. Đội nào quay trở về nhà của đội ấy!

Và cái đó được thực hiện rất nhanh, bởi vì rất may, đã có đứa nào ra khỏi trại đâu.

Còn ông Genou, chúng tôi nhìn thấy ông ấy trở lại, cùng với cờ hiệu, vào sáng hôm sau trên chiếc ô tô của bác nông dân chủ cánh đồng cam. Sau đó, người ta nói cho chúng tôi biết rằng, ông Genou đi nấp trong rừng thông. Thế rồi, khi trời bắt đầu mưa, ông chán ngấy việc chờ chúng tôi tìm ra ông ấy và ông ấy muốn quay về trại. Nhưng ông ấy đã bị lạc trong rừng và ông ấy rơi vào một cái hào nước. Ông ấy bắt đầu kêu gào khiến lũ chó của bác nông dân sủa. Và như vậy là bác nông dân đã tìm ra ông Genou và đưa ông ấy về trại nhà bác ấy hong quần áo và ngủ qua đêm.

Nhưng người ta không nói cho chúng tôi biết là bác nông dân có được thưởng phần sô cô la thêm hay không. Chính ra là phải thưởng!

"Câu cá bằng cần câu có tác dụng làm thư thái một cách không phủ nhận được ..." Vài dòng nêu trên một tờ họa báo đã ảnh hưởng mạnh mẽ tới Gérard Lestouffe, người đội trưởng trẻ tuổi của đội Mắt Báo, anh chàng đã mất một đêm thanh để mơ về mười hai thằng bé bất động và yên lặng, chăm chú theo dõi mười hai cái phao đập dềnh trên sóng nước thanh bình...

MÓN XÚP CÁ

tôi cùng đáp, kể cả cái thằng Gualbert, cái thằng vừa thức dậy.

Sau khi tập hợp, trong lúc hội khác đi ra bãi biển, ông Rateau, chỉ huy trưởng của trại, cho phát cần câu và một hộp đầy giun cho chúng tôi. "Đừng có về muộn quá để bác còn có Sáng nay đội trưởng chúng tôi bước vào nhà và anh ấy nói: "Này, các chàng! Để thay đổi không khí, thay vì đi bơi với hội khác, các chàng có thích đi câu không?" "Có ạ" tất cả chúng tôi cùng trả lời. Gần như tất cả, bởi vì Paulin không nói gì, cái thằng lúc nào cũng nghi ngờ và muốn về nhà với bố mẹ nó. Thằng Gualbert cũng không nói gì, nó

đang ngủ.

- Được, đội trưởng chúng tôi nói, anh đã báo với bác đầu bếp rằng buổi trưa chúng ta sẽ mang cá về cho bác ấy. Chính đội ta sẽ mời cả trại ăn món xúp cá. Như thế thì các đội khác sẽ biết đội Mắt Báo là giỏi nhất! Hoan hô đội Mắt Báo...!

- Hoan hô tất cả chúng tôi đều reo lên, trừ thằng Gualbert.

- Và hiệu lệnh của chúng ta là?... đội trưởng chúng tôi hỏi.

- Dừng cảm lên! tất cả chúng tôi thời gian mà nấu xúp đấy", bác đầu bếp vừa cười, vừa hét theo. Bác đầu bếp lúc nào cũng cười, và chúng tôi rất thích bác. Mỗi khi chúng tôi vào bếp, bác lại hét: "Ra ngay, bon ranh con ăn xin này! Ta sẽ lấy cái muối nện cho mỗi đứa một trận! Rồi mà xem!" và bác cho chúng tôi bánh quy.

Chúng tôi ra đi cùng với cần câu và giun của chúng tôi, và chúng tôi ra đê, tít tận ngoài. Chẳng có ai ngoại trừ một ông to béo đội mũ trắng bé tí đang ngồi câu, và ông ta không có vẻ gì là hài lòng khi thấy chúng tôi.

- Trước hết, đi câu thì phải yên lặng, đội trưởng chúng tôi nói, nếu không cá nó sợ nó chạy đi hết! Không được bắt cần, tôi không muốn cậu nào rơi xuống nước đâu đấy! Ngồi yên thành một nhóm! Cầm trèo xuống các mỏm đá! Cần thận không được để lưỡi câu làm đứt tay!

- Thế đã sắp thôi được chưa? ông to béo hỏi.

- Sao ạ? đội trưởng chúng tôi ngạc nhiên quá hỏi.

- Tôi hỏi là cậu đã sắp thôi gào toáng lên như thế được chưa, ông to béo nói. Hết như thế thì đến cá voi cũng chuẩn!

- Ở đây có cá voi à? thằng Bertin hỏi.

- Nếu có cá vui thì em về đây! thằng Paulin kêu lên, và nó bắt đầu vừa khóc lóc vừa bảo rằng nó sợ, và rằng nó muốn về nhà bố nó và mẹ nó. Nhưng nó có đi đâu, người đi chính là ông to béo, và như thế càng tốt, bởi vì như thế thì có mỗi chúng tôi thôi, chẳng có ai làm phiền chúng tôi cả.

- Ai trong số các cậu đã đi câu rồi? đội trưởng hỏi.

- Em, thằng Athanase nói. Hé năm ngoái em câu được con cá to bằng ngần này! và nó dang tay rộng hết cỡ. Chúng tôi đều phì cười bởi vì thằng Athanase là thằng nói rất điệu; có khi nó là thằng nói điệu nhất trong cả bọn.

- Mà y là đồ nói điệu, thằng Bertin bảo nó.

- Mà y ghen ăn tức ở và ngu, thằng Athanase nói. Cá của tao nó to bằng đây này! Và thằng Bertin nhân lúc thằng Athanase đang dang tay ra để tát cho

nó một cái.

- Đủ rồi hai cậu kia, nêu không tôi sẽ cấm câu! Hiểu chưa? đội trưởng quát. Hai thằng Athanase và Bertin bèn chịu yên, nhưng thằng Athanase vẫn nói rằng rồi chúng tôi sẽ thấy được con cá nó câu như thế nào, đừng có mà đùa! và thằng Bertin nói rằng con cá nó câu được sẽ là con to nhất đội là cái chắc.

Đội trưởng chỉ cho chúng tôi cách cài giun vào lưỡi câu. "Và nhất là, anh bảo chúng tôi, cẩn thận kéo lưỡi câu móc vào tay đấy!" Tất cả chúng tôi đều cố làm như đội trưởng, nhưng chẳng dễ gì, và đội trưởng phải giúp chúng tôi, nhất là Paulin, cái thằng sợ giun, và còn hỏi chúng có cần không. Ngay khi lưỡi câu của nó có giun, thằng Paulin ấy, nhanh, nhanh, nó đã quăng ngay câu xuống nước để cách con giun càng xa càng tốt. Chúng tôi đều thả câu xuống nước, trừ thằng Athanase và thằng Bertin để quấn dây câu vào nhau, và thằng Gualbert với thằng Calixe đang bận cho giun chạy thi trên đê. "Hãy theo dõi phao nhé" đội trưởng nói.

Còn phao, chúng tôi dĩ nhiên là có theo dõi, nhưng chẳng có gì đáng kể xảy ra, và rồi, thằng Paulin kêu lên một tiếng, nó nhắc cần câu lên và đầu dây có một con cá. "Một con cá! thằng Paulin kêu lên. Mẹ ơi!" và nó buông tay làm rơi cái cần xuống mồm đá phía dưới. Đội trưởng đưa tay vuốt mặt, anh ấy nhìn thằng Paulin khóc, và rồi anh nói: "Chờ anh nhé, chờ anh đi nhặt cần câu cho cái thằng ... cái thằng vụng về kia!" Đội trưởng trèo xuống phía các ghềnh đá, và thế rất là nguy hiểm, vì rất trơn, nhưng tất cả cứng đều ổn, trừ lúc thằng Crepin cũng xuống giúp đội trưởng thì sinh chuyện, và nó trượt chân luôn xuống nước, nhưng đội trưởng đã tóm được nó, và đội trưởng quát to đến mức từ rất xa trên bãi biển, chúng tôi thấy người ta cũng nhòm dậy để xem. Khi đội trưởng giả cần cho Paulin, con cá không còn ở đầu dây nữa. Và thằng Paulin cũng rất hài lòng, vì cả con giun cũng không còn nữa. Và thằng Paulin cũng đồng ý tiếp tục câu, với điều kiện là không cài thêm giun vào cần câu của nó.

Con cá đầu tiên là của thằng Gualbert. Ngày hôm nay đúng là ngày của thằng Gualbert: nó đã thắng trong cuộc đua giun, và bây giờ, nó lại câu được cá. Cả bọn chúng tôi tới xem. Cá của nó không to lắm, nhưng nó vẫn tự hào ghê, và đội trưởng đã khen nó. Sau đó, Gualbert bảo rằng nó xong việc rồi bởi vì nó đã có cá. Nó nằm dài trên đê và nó ngủ. Con cá thứ hai, bạn biết không bao giờ đoán ra ai câu được! Chính là tôi! Một con cá đỉnh

cực! Thật sự kinh khủng! Nó hơi bé hơn con của thằng Gualbert một tí nhưng nó bơi khá lắm! Điều đáng tiếc là đội trưởng lại bị lưỡi câu móc vào tay lúc gỡ nó ra (thật là ngộ, tôi suýt nữa thì đánh cuộc rằng anh sẽ bị móc tay). Có lẽ vì thế mà đội trưởng nói rằng đã đến giờ quay về. Hai thằng Athanase và thằng Bertin đã phản đối bởi vì chúng nó vẫn chưa gỡ xong cần câu.

Trong khi đem cá cho bác đầu bếp, chúng tôi hơi áy náy một tí, bởi vì có hai con cá nấu xúp cho toàn trại thì có thể là hơi ít. Nhưng bác đầu bếp cười và bác bảo chúng tôi rằng thế là tuyệt vời, vừa đúng như yêu cầu. Và để thưởng chúng tôi, bác cho chúng tôi bánh quy.

Và đúng là bác đầu bếp này thật cực kì! Món xúp rất ngon và ông Rateau đã kêu lên: "Hoan hô đội Mắt Báo!" "Hoan hô" tất cả mọi người kêu lên, và chúng tôi cũng thế, bởi vì chúng tôi tự hào kinh lên được.

Sau đó, tôi hỏi bác đầu bếp làm thế nào mà cá trong xúp lại to và nhiều đến thế. Thế là, bác bật cười, và bác giải thích cho tôi rằng cá nấu lên thì nó nở ra. Và vì bác thật hết sảy, bác lại cho tôi một miếng bánh quét mứt.

— — — — —

Thưa ông bà,

Cháu Crepin vẫn khỏe và tôi vui mừng thông báo để ông bà biết là chúng tôi rất hài lòng về cháu. Cậu bé thích nghi rất tốt và sống hòa hợp với các bạn. Đôi khi cháu có xu hướng chơi hơi "rắn" (mong ông bà bỏ quá cho lối diễn đạt này). Cậu luôn muốn các bạn coi mình như một người đàn ông và như một thủ lĩnh. Năng động và với óc sáng tạo rất cao, Crepin có ảnh hưởng mạnh mẽ tới các bạn, nhưng đưa một cách vô thức vẫn khâm phục sự cân bằng của cháu. Tôi rất vui mừng được đón tiếp ông bà khi quý vị có dịp qua vùng chúng tôi.

(Trích thư của ông Rateau gửi cho bố mẹ Crepin)

CREPIN CÓ KHÁCH

Trại xanh nơi tôi đi trại hè, rất là tốt. Chúng tôi có hàng đồng bạn và chúng tôi chơi vui kinh. Mỗi tội là bố mẹ không có ở đây. Ồ dĩ nhiên là chúng tôi viết hàng đồng thư, các bố, các mẹ và chúng tôi. Chúng tôi thì kể chúng tôi làm những gì, chúng tôi bảo rằng chúng tôi ngoan, rằng chúng tôi ăn tốt, rằng chúng tôi chơi vui và rằng chúng tôi ôm họ rất mạnh, và các bố mẹ, bọn họ trả lời rằng chúng tôi phải biết vâng lời, rằng chúng tôi phải ăn các thức ăn, rằng chúng tôi phải cẩn thận và rằng họ hôn chúng tôi thật kêu; nhưng khi có bố và có mẹ ở đây thì lại là một chuyện khác.

Chính vì thế mà thằng Crepin may kinh lên được. Chúng tôi mới vừa ngồi xuống để ăn, thì ông Rateau, chỉ huy trưởng của trại, bước vào với nụ cười ngoác trên mặt, ông ấy nói:

- Crepin, có một điều bất ngờ dành cho em, bố và mẹ em đến thăm em.

VÀ cả lũ chúng tôi chạy ra xem. Thằng Crepin nhảy lên cổ mẹ nó, rồi lên cổ bố nó, nó ôm hôn bọn họ, bọn họ bảo nó rằng nó lớn ghê và rằng nó rám nắng ghê nhỉ. Thằng Crepin hỏi bọn họ có mang cái tàu điếu cho nó không, và bọn họ có vẻ mừng rỡ lắm khi gặp nhau. Thế rồi thằng Crepin nói với bố nó và mẹ nó:

- Còn kia là các bạn. Kia là thằng Bertin; thằng đó là Nicolas, với cả thằng Gualbert, với cả thằng Paulin, với cả thằng Athanase, với cả bọn khác, và đó là đội trưởng bọn con, và kia là nhà bọn con và hôm qua con đã câu được hàng đồng tôm.

- Ông bà dùng bữa trưa luôn với chúng tôi chứ ạ? ông Rateau hỏi.

- Chúng tôi không muốn làm phiền quý vị, bố thằng Crepin nói, chúng tôi chỉ ghé qua thôi.

- Tôi cũng tò mò muốn biết bọn nó ăn gì, mẹ thằng Crepin nói.

- Rất hân hạnh thưa bà, ông Rateau nói. Tôi sẽ nói đầu bếp chuẩn bị thêm hai suất ăn.

Rồi tất cả chúng tôi lại quay vào nhà ăn.

Bố và mẹ thằng Crepin ngồi cùng bàn với ông Rateau, với cả ông Genou, quản trị trại của chúng tôi. Thằng Crepin ngồi với chúng tôi, nó tự hào kinh và nó hỏi chúng tôi đã thấy xe ô tô của bố nó chưa. Ông Rateau đã nói với bố và mẹ thằng Crepin rằng mọi người ở trại đều rất hài lòng với thằng Crepin, rằng nó có hàng đồng sáng kiến với cả năng động. Và rồi chúng tôi bắt đầu ăn.

- Ngon thế nhỉ, bố thằng Crein nói.
- Thức ăn đơn giản nhưng nhiều và lành, ông Rateau nói.
- Phải bóc cái vỏ xúc xích ấy đi, thỏ con củ ameji, và nhai cho kỹ! Mẹ thằng Crepin la thằng Crepin.

Còn thằng Crepin thì không thích mẹ nó nói thế. Có thể bởi vì nó đã ăn cả xúc xích và cái vỏ. Cần phải nói là khi ăn, cái thằng này năng động kinh khủng, Crepin ấy. Và rồi chúng tôi ăn món cá.

- Quả là ngon hơn ở cái khách sạn của chúng tôi đang nghỉ ở Cost Brava, bố thằng Crepin giải thích; ở đây, dầu ăn ...
- Xương cá, cẩn thận xương cá thỏ con của mẹ! Mẹ thằng Crepin kêu lên. Hãy nhớ là ở nhà con khóc như thế nào hôm con nuốt phải xương!
- Con có khóc đâu, thằng Crepin nói và nó đỏ dần cả người; nó có vẻ còn bất năng hơn cả trước.

Chúng tôi ăn món tráng miệng, là kem tươi rất hết sảy, và sau đó ông Rateau nói:

- Thường thì sau bữa ăn, chúng tôi hay hát vài bài.
- Và rồi ông Rateau đứng dậy, ông ấy bảo chúng tôi:
- Chú ý!

Ông ấy vung tay, và chúng tôi hát cái bài má có sỏi đá trên các con đường, và sau đó bài về con tàu nhỏ, nơi mà người ta phải bắt thăm để xem ai, ai sẽ bị ăn thịt. Ô lê! Ô lê! và bố thằng Crepin có vẻ thích thú lắm và ông còn giúp chúng tôi, ông ta Ô lê! Ô lê! mới là kinh khủng! Khi chugns tôi kết thúc, mẹ thằng Crepin bảo:

- Thỏ con, hát bài cái đu nhỏ nào!

Và bà ấy giải thích với ông Rateau rằng thằng Crrepin hay hát bài này khi nó còn bé tí, trước khi bố nó ép phải cắt tóc cho nó, bởi vì thật đáng tiếc, bœi vì nó nom đỉnh lắm với món tóc cuộn thành búp. Nhưng thằng Crepin không muốn hát, nó nói rằng nó quên mất lời rồi, và mẹ nó lại muốn giúp

nó:

- Ấp là! Ấp là! cái đu nhỏ...

Kể cả thế thằng Crepin vẫn không muốn, và nó có vẻ không hài lòng khi thằng Bertin bắt đầu cười nhạo. Và ông Rateau nói rằng đã đến lúc rời bàn ăn.

Chúng tôi ra khỏi nhà ăn, và bố thằng Crepin hỏi thường chúng tôi làm gì vào giờ này.

- Các cháu đi ngủ trưa, ông Rateau nói, đây là quy định bắt buộc. Các cháu cần nghỉ ngơi và thư giãn.

- Đúng quá đi mất, bố thằng Crepin nói.

- Còn cháu không muốn ngủ trưa, thằng Crepin nói, cháu muốn chơi với bố và mẹ cháu.

- Được rồi thỏ con của mẹ, mẹ thằng Crepin nói, mẹ chắc chắn là ông Rateau sẽ đặc cách cho con hôm nay.

- Nếu nó không phải ngủ trưa thì cháu cũng không ngủ! thằng Bertin nói.

- Kệ xác mày, nếu mày không ngủ, thằng Crepin nói. Chỉ cần biết dù sao tao cũng không ngủ trưa.

- Thế tại sao mày lại không ngủ trưa thừa mày? thằng Athanase hỏi.

- Ờ thằng Calixte nói, nếu Crepin không ngủ trưa thì không ai ngủ trưa hết!

- Thế tại sao tao lại không ngủ trưa? thằng Gualbert hỏi. tao buồn ngủ, và tao có quyền ngủ trưa, cho dù cá thằng đàn này không ngủ!

- Mày muốn cái tát hử? thằng Calixte hỏi.

Thế là ông Rateau có vẻ đột nhiên nổi giận nói:

- Trật tự! Tất cả đều phải ngủ trưa! Thế thôi, rõ chưa!

Thế là thằng Crepin bắt đầu kêu, khóc, tay chân khua khoắng hàng đồng phát, và nó làm chúng tôi rất ngạc nhiên vì chỉ thằng Paulin mới hay làm thế. Paulin là cái thằng lúc nào cũng khóc lóc và nói rằng nó muốn về nhà bố nó và mẹ nó, nhưng bây giờ nó chẳng nói gì, vì nó ngạc nhiên quá vì khi thấy có một thằng không phải nó khóc.

Bố thằng Crepin có vẻ rất lúng túng.

- Dù sao thì, ông ta nói, chúng tôi cũng phải đi ngay, nếu như chúng tôi muốn đến nơi vào tối nay như dự kiến...

Mẹ thằng Crepin nói như thế thì hẳn là hơn rồi. Bà ôm thằng Crepin, cho nó một đồng lời khuyên, hứa với nó một đồng đồ chơi, và rồi bà ấy chào tạm biệt ông Rateau.

- Trại của ông rất tuyệtm bà ấy nói. Tôi chỉ thấy có điều rằng xa bố mẹ, bọn trẻ có vẻ hơi căng thẳng. Sẽ là tốt hơn nếu bố mẹ đến thăm chúng thường xuyên. Điều đó sẽ khiến cho chúng bình tâm, điều đó sẽ đem lại cho chúng sự cân bằng nhờ gặp lại không khí gia đình.

Và rồi, tất cả chúng tôi đều đi ngủ trưa, thằng Crepin không khóc nữa, và nếu thằng Bertin không nói: "Thỏ con hát bài cái đu nhỏ nào", thì tôi tin rằng cả lũ chúng tôi đã không đánh nhau.

— — — — —

Kì nghỉ sắp kết thúc, và sắp phải rời trại hè. Tất nhiên là buồn, nhưng bọn trẻ cũng tự an ủi khi nghĩ rằng bố mẹ sẽ rất mừng rỡ đón chúng trở về. Và trước chuyến khởi hành, ở trại Xanh đã có một đêm lửa trại lớn để chia tay. Mỗi đội đều thể hiện hết tài năng của mình;đội của Nicolas đã kết thúc dạ hội bằng màn chèo người thành tháp. Trên đỉnh tháp, một vận động viên trẻ đã vẫy cờ hiệu của đội Mất Báo, và mọi người cùng hô to hiệu lệnh tập hợp: "Dứng cảm lên!"

Tất cả bọn trẻ đều đứng cảm biết bao trong lúc chia tay, trừ Paulin, cái thằng đã khóc và kêu rằng muốn ở lại trại.

KỶ NIỆM NGÀY HÈ

Tôi đi nghỉ hè trở về, tôi ở trong một trại hè rất là hay. Khi chúng tôi về đến sân ga cùng với con tàu, đã có tất cả các bố tất cả các mẹ đang chờ đón. Thật kinh khủng: tất cả mọi người la hét, có một số khóc lóc vì bọn nó chưa

tìm thấy bố và mẹ bọn nó, một số khác cười vì bọn nó đã tìm thấy bọn họ, các đội trưởng đi cùng chúng tôi thối còi để chúng tôi ở yên trong hàng, các nhân viên nhà ga thối còi để các tổ trưởng không thối nữa, bọn họ sợ hội kia làm cho tàu chạy mất, và tôi nhìn thấy bố tôi và mẹ tôi, khi ấy thì thật là hết sẩy đến nỗi tôi không biết nói với ban j sao nữa. Tôi nhảy xổ vào vòng tay mẹ, rồi vào vòng tay bố, và chúng tôi ôm hôn nhau và bố mẹ bảo rằng tôi lớn ghê, và tôi có nước da nâu quá là nâu, và mẹ ạng nước ở hai mắt còn bố vừa cười khẽ vừa kêu "hé hé" và bố xoa đầu tôi, còn tôi, tôi bắt đầu kể cho họ nghe về các kì nghỉ hè, và chúng tôi ra khỏi nhà ga, và bố lại làm mất vali tôi.

Tôi rất vui khi được về lại nhà, nó có mùi dễ chịu, và rồi phòng tôi với tất cả đồ chơi, và mẹ đi chuẩn bị bữa trưa cho tôi, và thật hết sẩy, bởi vì ở trại chúng tôi ăn ngon, nhưng mẹ nấu ngon hơn tất cả, và kể cả; khi mẹ làm hỏng cái bánh ga tô, nó vẫn ngon hơn bất cứ thứ gì bạn từng ăn. Bố ngồi trong ghế bành đọc báo và tôi hỏi bố:

- Thế bây giờ con làm gì nhỉ?
- Bố biết đâu đấy, bố nói, chắc con đi đường cũng mệt rồi, lên phòng con nghỉ đi.
- Nhưng con không mệt, tôi nói.
- Thế thì đi chơi đi, bố bảo tôi.
- Với ai? tôi hỏi.
- Với ai, với ai, con hỏi hay nhỉ! bố nói. Chẳng với ai cả, bố nghỉ thế.
- Nhưng con không biết chơi một mình, tôi nói, thật bất công, ở trại ấy à, có hàng đồng bạn và lúc nào cũng có đủ thứ để làm.

Thế là bố đặt tờ báo trên đùi, bố trợn mắt lên với tôi và bố bảo tôi: "Đây không phải là trại hè nữa, và con sẽ chơi một mình cho bố nhờ!" Thế là tôi bắt đầu khóc, mẹ chạy từ bếp chạy ra và mẹ bảo: "Lại bắt đầu hay ghê," mẹ dỗ tôi và mẹ bảo tôi rằng trong khi chờ đợi bữa trưa tôi ra vườn mà chơi, mà tôi có thể rủ cả Marie-Edwige cũng mới đi nghỉ hè về. Thế là tôi chạy ra vườn trong khi mẹ nói chuyện với bố. Tôi tin rằng bọn họ nói về tôi, bố mẹ mừng lắm khi tôi trở về nhà.

Marie-Edwige là con gái của ông và bà Courteplaque, hàng xóm của chúng tôi. Ông Courteplaque là trưởng quầy giày tại siêu thị "Người tiết kiệm", ở tầng ba, và ông ta rất hay cãi nhau với bố. Nhưng cô nàng Marie-Edwige thì

thật hết sảy, mặc dù có là con gái đi nữa. Và rồi, sao mà may thế, bởi vì khi tôi ra vườn nhà tôi, tôi thấy Marie-Edwige cũng đang chơi trong vườn nhà nó.

- Chào Marie-Edwige, tôi nói, cậu sang vườn nhà tớ chơi không?

- Được, Marie-Edwige nói, và nó chui qua cái hàng rào và bố và ông Courteplaque đều không chịu sửa, bởi vì người này thì nói là cái lỗ ấy thuộc vườn của người kia. Kể từ lúc gần đây nhất tôi gặp trước kì nghỉ hè, Marie-Edwige đã sẫm ra nhiều ghê, và với đôi mắt xanh biếc và mái tóc vàng óng, trông rất chi là xinh. Thật đấy dù có là con gái đi chăng nữa, nhưng cô nàng rất hết sảy, Marie-Edwige ấy.

- Cậu nghỉ hè vui chứ, Marie-Edwige hỏi tôi.

- Kinh khủng! tôi bảo cô nàng. Tớ đi trại hè có các đội nhé, và đội của tớ là siêu nhất, tên nó là đội Mắt Báo và chính tớ là đội trưởng.

- Tớ tưởng đội trưởng là các anh lớn chứ, Marie-Edwige bảo tôi.

- Ừ đúng, tôi nói, nhưng tớ là trợ lý của đội trưởng, và anh ấy không làm gì mà không hỏi ý kiến tớ. Người chỉ huy thực sự chính là tớ.

- Thế có con gái trong trại hè không? Marie-Edwige hỏi tôi.

- Xời! tôi trả lời, tất nhiên là không, quá là nguy hiểm cho bọn con gái. chúng tớ làm các thứ kinh khủng lắm, tớ còn phải cứu hai đứa suýt chết đuối!

- Cậu chỉ bốc phét! Marie-Edwige bảo tôi.

- Phét là thế nào, tôi kêu lên. Không phải hai đứa mà là ba đứa cơ, tớ quên mất một đấy. Với lại thì câu, tớ đoạt giải nhất đấy, tớ giết được con cá to thế này này! và tôi dang tay hết cỡ và Marie-Edwige bắt đầu cười như thể cô nàng không tin tôi. Tôi chẳng hài lòng tí nào, thật vậy đấy, với bọn con gái thì làm thế nào mà nói chuyện được. Thế là tôi kể cho cô nàng cái lần tôi giúp cảnh sát bắt một thằng ăn trộm mò vào trốn trong trại và cái lần tôi bơi ra tận chỗ ngọn hải đăng và quay lại và tất cả mọi người đều rất lo, nhưng khi tôi quay về bãi biển, tất cả mọi người đã khen ngợi tôi và nói rằng tôi là một quán quân kinh khủng, và rồi cái lần tất cả bọn bạn bị lạc trong rừng, đầy những thú dữ, và tôi đã tìm thấy bọn nó.

- Còn tớ, Marie-Edwige nói, tớ đi biển với bố tớ và mẹ tớ, và tớ có bạn trai tên là Jeannot, và cậu ấy nhào lộn thì kinh khủng...

- Marie-Edwige! bà Courteplaque ra thêm gọi, về ngay, bữa trưa dọn ra rồi!

- Tớ sẽ kể cho cậu sau nhé, Marie-Edwige bảo tôi, và cô nàng chạy vội về qua cái lỗ hàng rào.

Khi tôi quay vào trong, bố nhìn tôi và bố nói: "Thế nào, Nicolas, con nói chuyện với cô bạn rồi à? Bây giờ con thấy vui hơn chưa?" Thế à, tôi ấy à, tôi chẳng trả lời, tôi chạy ù lên phòng tôi và tôi đá một phát vào cánh cửa tủ.

Thật đấy, chứ gì nữa, xét cho cùng, con Marie-Edwige ấy đi kể cho tôi nghe hàng đồng thứ bốc phét về kì nghỉ hè của nó làm cái gì? Với lại tôi đâu có thèm để ý.

Còn cái thằng Jeannot của nó là một thằng đàn và xấu mù!

RENÉ GOSCINNY

René Goscinny sinh năm 1926, tại Paris, thời thơ ấu sống tại Argentina. "Ở lớp tôi là một tên hề chính hiệu. Vì tôi học cũng không đến nỗi nào nên mới không bị đuổi." Sau khi tốt nghiệp xuất sắc trường trung học Pháp tại Buenos Aires, ông bắt đầu sự nghiệp của mình tại New York, bên cạnh Harvey Kurtzman, người sáng lập ra MAD. Khi quay trở về Pháp vào thập niên 50, ông đã có vô số thành công. Cùng với Sempé, ông sáng tạo *Nhóc Nicolas*, tạo ra cậu nhóc một thứ ngôn ngữ và một thế giới từ nay sẽ làm nên danh tiếng của cậu học trò nổi tiếng nhất. Rồi Goscinny cùng Uderzo tạo ra *Astérix*. Thành công rực rỡ của người Gaulois nhỏ bé này sẽ thành một hiện tượng. Rất sung sức, ông còn là tác giả của *Lucky Luke* cùng Morris, của *Iznogoud* cùng với Tabary, của *Dingodossiers* cùng Gotlib... Đứng đầu tạp chí huyền thoại *Pilote*, ông tiến hành cách mạng hóa truyện tranh. Nhà hài hước thiên tài, chính trong *Nhóc Nicolas* Goscinny đã thể hiện hết tài năng văn chương của mình. Có lẽ chính vì vậy mà ông từng nói: "Tôi dành một niềm âu yếm vô cùng đặc biệt dành cho nhân vật này."

René Goscinny mất ngày 5 tháng 11 năm 1977, ở tuổi 51. Cho tới nay ông vẫn là một trong những nhà văn được đọc nhiều nhất trên thế giới.

<http://www.goscinny.net>

JEAN-JACQUES SEMPÉ

Jean-Jacques Sempé sinh ngày 17 tháng 8 năm 1932 tại Bordeaux, Là một học sinh hết sức vô kỉ luật, ông bị đuổi khỏi trường trung học cơ sở và bắt đầu làm việc từ năm 17 tuổi. Sau khi phụ tá thiếu may mắn cho một môi giới rượu vang và nhập ngũ, năm 19 tuổi ông bắt đầu vẽ tranh hài hước. Bước đầu hết sức chật vật, nhưng Sempé làm việc rất kiên trì. Ông cộng tác với nhiều tạp chí: *Paris-Match*, *L'Express*...

Năm 1959, ông cho ra mắt tập truyện *Nhóc Nicolas* cùng ông bạn René Goscinny. Từ đó, ông cho xuất bản rất nhiều truyện tranh. Sempé, người có cậu con trai đương nhiên được đặt tên là Nicolas, sống tại Paris (mơ về vùng thôn quê) và tại thôn quê (mơ về Paris).

Ông còn là tác giả của *Marcellin Caillou* (1997) và *Raoul Taburin* (1998); ông minh họa cho *Catherine Cétitude* của Patrick Modiano (1998) và *L'Histoire de Monsieur Sommer* của Patrick Suskind (1998)